

PESTE 2 MILIOANE
DE ȘOMERI
IN ITALIA

PARIS (Agerpres). — Șomajul în proporții alarmante în Italia.

Astfel, ziarul francez AGENCE ECONOMIQUE ET FINANCIERE, anunță că numărul șomerilor din Italia se cifrează în luna ianuarie c. 2.109.230, față de 1.722.575 la începutul ultimului trimestru al anului trecut.

ADUNAREA MEMBRILOR
COMITETELOR DE LUPTĂ PENTRU PACE
DIN CAPITALĂ

Miercuri seara a avut loc în sala Patria, o adunare a membrilor Comitetelor de luptă pentru pace din întreaga Capitală, din fabrici, întreprinderi, instituții, cartiere, convocată de Comitetul de luptă pentru pace al Capitalei. În cadrul acestei adunări, tov. Florica Mezinescu și C. Lepădatu, membri ai delegației Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R. la Sesiunea dela Stockholm a Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii, au făcut expuneri asupra desfășurării lucrărilor Sesiunii.

Adunarea s'a desfășurat într-o atmosferă de dăruie combativitate pentru cauza păcii, de viguroasă înfierare a acțiunii provocatoare la război. Muncitorii și muncitoarele, care luptă și muncesc pentru a fiuri o viață mai bună întreaga populație, femeile care se gândesc la viața copiilor, la liniștea căminelor lor, invalizii asupra cărora războiul provocat de imperialismul și războiul dur, intelectualii legați de popor, profesorii, oamenii de toate profesiunile, au manifestat puternic pentru pace, pentru marea Uniune Sovietică, basionul păcii și al independenței popoarelor și pentru învâltărea și conducătorii popoarelor, Iosif Visarionovici Stalin.

Adunarea a fost deschisă de tov. Gh. C. Stere, președintele Comitetului de luptă pentru pace al Capitalei.

Luând cuvântul, tov. Florica Mezinescu a subliniat că la Stockholm s'au întrunit delegații reprezentând toate țările, oameni de păreri politice diferite, de credințe religioase deosebite, majoritatea toți de aceeași dorință: ca câștiga bătălia pentru pace.

Vorbitorul s'a ocupat de cuvântarea de deschidere din marele savant Joliot-Curie și de raportul secretarului general al Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii, Jean Lafitte, care au subliniat creșterea mișcării mondiale a partizanilor păcii și trecerea ei la forme din ce în ce mai active de luptă.

Sesiunea dela Stockholm a pus ca sarcină principală lărgirea mișcării partizanilor păcii, care trebuie să cuprindă pe toți oamenii cinstiți din orice țară, indiferent de rasă, naționalitate, păreri politice, credințe religioase. Deasemenea, s'a pus ca sarcină, atragerea maselor țărănimii în lupta pentru pace. S'a arătat la Stockholm că trăim astăzi un moment decisiv în bătălia păcii.

Citirea celor două apeluri lansate de Sesiunea din Stockholm: apelul pentru interzicerea armei atomice și declararea drept criminal de război a guvernului care ar folosi primul arma atomică și apelul către toți oamenii cinstiți din

ANUL VII Nr. 1727 P.

Taxa de tranșare plătită în numerar conf. aprobării Direcțiunii Generale P.T.T. 108.828, 16 Septembrie 1944.

8 PAGINI 4 LEI

Sâmbătă 8 Aprilie 1950

România liberă

REDACTIA SI ADMINISTRATIA
Bucuresti, Str. Constantin Mille 5-7-9
Centr. Tel.: 6.34.93, 6.34.94, 6.34.95
Cont. Cee Postal Nr. 7796

ABONAMENTE: Incep la 1 si 15 ale lunii
1 luna lei 120 SALARIATI SI STUDENTI
1 an lei 1400 1 luna lei 100
SERVICIUL ABONAMENTE TEL. 5.21.21

REDACTOR RESPONSABIL
NICULAE BELLU

IN CINSTEA LUI 1 MAI

*Pentru pace, impotriva atătarilor la război,
nici o întreprindere în afara întrecerii socialiste*

Numeroase grupe de mineri dela Lupeni
dau ultimele tone de cărbuni în contul lunei Mai

Grupa fruntașe a minerului Poboreni Alexandru dela mina „Lupeni”, dă ultimele tone de cărbuni în contul lunei Mai.

Deasemenea, grupele de mineri, conduse de tov. Apostol Nicolae și Jura Lazăr, Nicula Laghin, Barta Iosif și

Lakatos Sigismund dela sectorul II, Le-tean Petru dela sect. III Hrabak Venkelesu dela sect. V, Gheza Mihai dela sect. I, Marian Vasile dela sect. IV, precum și numeroase alte echipe și grupe, dau ultimele tone de cărbune în contul lunei Mai. Conștienți că mai

mult cărbune înseamnă bunăstare, înseamnă pace, muncitorii dela mina „Lupeni”, luptă prin mărirea producției de cărbuni, întâmpinând ziua de 1 Mai, cu însemnate depășiri de plan.

O. Maraloiu

Muncitorii aela uzinele „Sovromtractor” vor produce cu 5 la sută mai multe tractoare

Chemarea la întreceri socialiste, lansată de muncitorii dela schela „Sovrompetrol” Ochiri-Dâmbovița, a avut un larg răspuns în rândurile muncitorilor dela „Sovromtractor” Brașov. În cadrul unui meeting, ei au răspuns acestei chemări, luându-și următoarele angajamente: să introducă și să extindă metoda sovietică de tăiere rapidă a metalelor; să depășească planul de producție fixat pe luna Aprilie cu 22 la

sută, planul la tractoare să fie depășit cu 5 la sută față de cel fixat; să mărească productivitatea muncii pe luna Aprilie cu 3,5 la sută, să stabilească indicii tehnico-economici la curent electric și unsoari, să reducă consumul de ulei și unsoari cu 10 la sută față de media de consum și la energie electrică cu 5 la sută față de consumul normal pe luna Martie; să recupereze materiale în valoare de două milioane

lei, în cadrul secției D. V. 6; să reducă orele suplimentare cu 15 la sută și prețul de cost cu 1 la sută.

Deasemenea, muncitorii secției de întreținere și-au luat angajamentul să termine în cinstea zilei de 1 Mai, un strung, trei mandrine, 12 prize de aer proaspăt și un aspirator la polizor. Numeroși muncitori și-au luat angajamente individuale.

M. Cernea

Muncitorii fabricii de zahăr „Ilie Pintilie” din Roman răspund chemării la întrecere lansată de „Sovrompetrol” Ochiri-Dâmbovița

ROMAN. (prin telefon). — La fabrica de zahăr „Ilie Pintilie” din Roman a avut loc un insufletit meeting în cadrul căruia muncitorii, inginerii și tehnicienii fabricii au răspuns cu multă dragoste și însuflețire chemării la întrecere lansată de muncitorii, tehnicienii și in-

ginerii dela Sovrompetrol-Ochiri, în cinstea zilei de 1 Mai, luându-și următoarele angajamente: îndeplinirea sută la sută a planului de în-sămânțări la sfecla de zahăr până la 30 Aprilie; depășirea planului de reparații pe luna Aprilie cu 7%; înființarea a 4 brigăzi de economii; in-

ducerea indicilor tehnico-economici la consumul de combustibil și energie electrică; efectuarea a 475 ore de muncă voluntară pentru amenajarea clubului și terenului sportiv.

M. BENTE

correspondent

„Vom da 1-2 cazane peste programul lunar”

Angajamentul muncitorilor dela secția cazangerie a Atelierelelor Grivița-Locomotive

Marea hală a cazangeriei dela Atelierele Grivița-Locomotive. Apelați deasupra aparatelor, muncitorii și suditorii îndeplinesc diferitele faze din procesul de fabricare a unui cazan.

Chemarea petroliștilor dela schela „Sovrompetrol” Ochiri jud. Dâmbovița către toți oamenii muncii din Republica noastră Populară de a porol întrecerii socialiste în întâmpinarea zilei de 1 Mai, l-a îndemnat să lucreze cu și mai mare avânt.

Muncitorii dela secția cazangerie au avut de îndeplinit în ultima vreme o serie de dificultăți, care au dus la neîndeplinirea programului lunar. Astfel, tuburile de fum livrate de uzinele „23 August” au fost de slabă calitate crăpându-se în momentul când li se făcea concitarea (reducția) la capete. Deasemenea, elementele de supraîncălzire — întrebuințate pentru uscarea aburului — nu se pot confecționa decât cu greutate și încetinelă din cauza utilajului încă insuficient.

O altă greutate în muncă provine din lipsa de organizare din unele sec.

ții. Secția montaj nu a ridicat la timp o serie de cazane lucrate, astfel că o parte din secție este blocată cu prea mult material. La toate acestea se adaugă și faptul că procentul de rebuturi este ridicat.

Tovarășii dela secția cazangerie s'au sesizat de aceste deficiențe în muncă și în cadrul consfățirilor de producție, au căutat rădăcina lipsurilor, luând măsurile indicate de situație.

Tuburile de fum vin acum dela uzinele „23 August” cu concitatea gata făcută. Tovarășii care dădeau multe rebuturi au fost criticați, arătându-li-se importanța lucrului de calitate, pentru îndeplinirea și depășirea programului de producție. În ce privește elementele de supraîncălzire, muncitorii de la secția cazangerie s'au gândit să solicite sprijinul tovarășilor dela uzina „Republica”, cerându-le să le trimită aceste elemente gata confecționate, deoarece această întreprindere dispune de un utilaj mai bun și de personal cu o pregătire de specialitate.

În răspunsul celorștilor dela Grivița

Rosie, către petroliștii dela Sovrompetrol-Ochiri, muncitorii dela secția cazangerie prin tov. Modreanu Iulius, și-au luat angajamentul de a intensifica întrecerile socialiste, de a îmbunătăți calitatea lucrului, de a reduce la maximum rebuturile și absentele, de a lichida timpul morții și a infirmii disciplină în muncă.

„Pentru a recupera neîndeplinirea planului, ne-am angajat — spune tov. Eșanu D. — să dăm până la 1-2 cazane peste programul lunar și vom depune toate eforturile pentru a depăși și acest angajament. Noi știm că numai respectând acest angajament, vom reuși să dăm lovituri grele imperialismului ațătorii la un nou război și vom consolida frontul păcii.”

O inițiativă frumoasă au avut muncitorii dela cazangerie în privința ridicării profesionale a codășilor. Muncitorii codași sunt incluși în grupe fruntașe, unde lucrând alături de fruntași, li se dezvoltă spiritul de răspundere în muncă și pregătirea profesională, fiind astfel ajutați să progreseze

V. Bădescu

REPUBLICA NOASTRĂ POPULARĂ

Locuințe pentru muncitorii mineri
la Comănești-Bacău

În regiunea carboniferă Valea Trotușului — Comănești se execută actualmente importante construcții. Între altele se construiesc un număr de 28 apartamente care vor fi puse la dispoziția muncitorilor mineri ce lucrează la exploatarea Comănești.

14 apartamente sunt aproape terminate, iar alte 14 vor fi terminate la 1 Octombrie. Muncitorii constructori și-au luat angajamentul să le termine în roșu până la 1 Mai.

Locuințele cuprind fiecare câte două camere, hall și dependințe.

O altă lucrare în curs de terminare este un spital cu o capacitate de o sută paturi. Până la 1 Octombrie va fi pusă la dispoziția muncitorilor, o aripă a clădirii cu șasezeci de paturi.

Deasemenea la 1 Iulie se va termina linia ferată industrială dela Comănești la Leorda, lungă de patru kilometri, ce va deservi exploatarea minieră.

La Fabrica „Infrățirea” Oradea, a fost introdusă metoda sovietică de tăiere rapidă „Bortkievici”

Zilele trecute, strungarul Szekely Anton dela secția de confecționat mașini, unelte a fabricii „Infrățirea”-Oradea, ajutat fiind de tehnicianul Kishonti Ștefan, a reușit să introducă metoda de tăiere rapidă a metalelor, a stahanovistului sovietic Bortkievici.

De unde în trecut viteza maximă de tăiat fierul era de 40 metri pe minut, prin introducerea acestei metode sovietice, viteza s'a mărit la 380 metri pe minut.

Prin această metodă muncitorii dela secția de construit mașini dela fabrica „Infrățirea” au reușit să

mărească productivitatea muncii de 8—10 ori.

În urma acestui succes direcțiunea fabricii a luat măsuri pentru amenajarea strungurilor, pentru ca această metodă să fie întrebuintată de cât mai mulți strungari.

În cadrul întrecerilor socialiste, alți muncitori și tehnicieni luptă pentru introducerea a încă două metode sovietice care vor realiza pe lângă mărirea producției și importante economii. Aceste metode sunt: șlefuitul cu curent electric și metoda de tăiere a metalului cu disc moale de fier cu înaltă turație.

LENDEL ION
correspondent

Muncitorii și tehnicienii dela cooperativa de producție „Energia” din Constanța au depășit normele, în prima zi a trimestrului II, cu 22—25 la sută

CONSTANȚA (Agerpres). — Antrenați în întreceri socialiste individuale și pe echipe, muncitorii și tehnicienii dela cooperativa de producție „Energia”, din Constanța, au reușit să depășească programul de producție pe luna Martie cu 21 la sută. Astfel, secția turnătorie și-a depășit sarcinile ce-i reveneau din programul de producție cu 21 la sută, sec-

ția strungărie cu 20 la sută, secția cazangerie cu 15 la sută, iar secția mecanică cu 21 la sută. Încurajați de aceste succese în muncă, muncitorii și tehnicienii dela cooperativa de producție „Energia”, au reușit să depășească normele, chiar în prima zi a trimestrului II, cu 22-25 la sută.

In întâmpinarea zilei de 30 Aprilie

Pionierii din Piatra Neamț au deschis o expoziție la Casa Prieteniei Româno-Sovietice

PIATRA NEAMȚ. — În întâmplarea zilei de 30 Aprilie, aniversarea împlinirii unui an dela înființarea primelor detașamente de pionieri din țară, pionierii din cele 26 detașamente din județul Neamț au deschis o expoziție la Casa Prieteniei

el Româno-Sovietice din Piatra Neamț. Au fost expuse diferite obiecte lucrate de pionieri ca: articole de îmbrăcăminte, cusături naționale, articole de industrie casnică și unelte și mașini în miniatură. (Agerpres).

Un grup de țărani săraci și mijlocași a vizitat Gospodăria Agricolă Colectivă „1907” din com. Căldărești-Buzău

BUZĂU (Agerpres). — Un grup de țărani săraci și mijlocași din comuna Bobocul, plasa Mărcăneș și din satul Colțâneni, plasa Mihalșelești, a vizitat Gospodăria Agricolă Colectivă „1907” din comuna Căldărești-Buzău. Ei au vizitat atelierele, grajdurile, gospodăriile individuale ale membrilor colectivului și au mers la

câmp pentru a vedea cum se duce munca pe teren. Costache Nicula, președintele Gospodăriei, le-a arătat tarlaua în-sămânțată cu grâu după metoda sovietică în cruce și a explicat vizitatorilor că numai mergând pe calea Gospodăriei Colective, pe calea socializării agriculturii, își pot fiuri o viață liberă, fericită și îmbelșugată.

Datorită ajutorului sovietic

În minele de mangan din regiunea Vatra Dornei se extinde mecanizarea muncii

Datorită ajutorului în mașini și unelte primit din Uniunea Sovietică, mecanizarea muncii se extinde din ce în ce mai mult la minele de mangan din regiunea Vatra Dornei.

Până în prezent se luca cu mijloace mecanizate numai la mina Arșita, unde producția obținută prin astfel de mijloace reprezenta 18 la sută din întreaga producție a minei. Prin sosirea din U.R.S.S. a 3 compresoare a 20 perforatoare și a 10

vârfele necesare, se va trece la lărgirea sectorului mecanizat în exploatarea minereului de mangan.

Astfel, la mina Arșita-Iacobeni, unde în cursul trimestrului II vor lucra 4 compresoare, producția obținută prin mijloace mecanizate va reprezenta 42 la sută din întreaga producție a minei.

Deasemenea, în cursul lunii Aprilie vor intra în funcțiune două compresoare la mina „Filiimon Sărbu”, un compresor la mina „Dealul Rusului” și unul la mina „Orata”.

Utemiștii din comuna Gârșina-Neamț au organizat o conferință în care au explicat eclipsa de lună dela 2 Aprilie

În cadrul campaniei de culturalizare a maselor și de combatere a misticismului și a superstițiilor, utemiștii din comuna Gârșina jud. Neamț au organizat în comuna Dochia o conferință în legătură cu eclipsa de lună ce a avut

loc zilele trecute. Conferința a fost urmată de vii discuții, țărani muncitori căutând să afle cât mai multe amănunte în legătură cu eclipsa și cauzele care o provoacă. A urmat apoi un program artistic. (Agerpres).

A apărut în limbile: rusă, română, germană, franceză și engleză.

„Pentru pace trainică,
pentru democrație populară!”

BUCUREȘTI. — Organ al Biroului Informativ al Partidelor comuniste și muncitorești.
Nr. 14 (74)
Vineri 7 Aprilie 1950
ARTICOL DE FOND: Lupta Partidelor comuniste împotriva ideologiei burgheze
MAURICE THOREZ: Lupta pentru independența națională a Franței și pentru pace
JACOB BERNAN: Pentru o cultură socialistă!
HARRY POLLITT: Anglia după alegeri și sarcinile Partidului comunist
GH. GHEORGHIU-DEJ: Lupta de clasă în România în etapa actuală
J. FRANK: Desvoltarea întrecerii socialiste și a mișcării udamnice în Cehoslovacia
JAN MAREK: Note politice

Informații

Apare în fiecare Vineri.
De vânzare la toate magazinele „Librăria Noastră” și la toate chioscurile.
Lei 8

PRIMĂVARA de JOACHIM BOTEZ

Dacă cineva s'ar apuca să cerceteze toată literatura despre primăvară câtă s'a scris la noi și aiurea sub ocărmurile estetice boerșii sau burgheze, ar constata că antotimpul când natura însăși se reconstruiește a dat de cele mai adeseori prilej de vorbărie goală. Au fost chiar poezi sau poezese, ca de pildă acea contesă franțuzească ce se trăgea din os brâncovenesc pe care primăvara o intrisă și îi venea să plângă, așa fără pricină, ca lăstarul de viță când dă mugur... De ce? Pentru că, după cum scria Lenin acum o jumătate de veac aproape, în articolul său „Organizația de Partid și literatura de Partid”, contesa care n'a legănat copii, n'a spălat la albia de rușe, n'a dat cu sapa, n'a frământat pâine, n'a făcut la război, suferea de plictiseală. Citea, e drept, cărți, reviste, ziare în care viața era o sărbătoare fără isov, dar totuși se plictisea. Vezi că, până nu de mult, gazelele scriau despre toate, dar nu pomeneau despre acele milioane, zeci de milioane de oameni ai muncii care alcătuiesc floarea țării, forța și viitorul ei.

Iată cum ni se vestește acum primăvara: La stațiunea agricolă Vijorăda din preajma fostei moști a poezilor Văcărești se dă luptă aprigă pentru sporirea prădărilor cu încă vreo câteva sute de stupi ce vor fi împărțiți pe plăși și comune. Comitetul Protoriu din Tg. Neamț a construit cuptor și cazane pentru extragerea sărui medicinale dela băile Oglinzi ce până mai deunăzi au fost numai un izvor de îmbogățire a unui mare moșier liberal. La uzinele „Breiner Bela” din Brașov, tovarășii

Iosif și Coman, dela secția mașinilor agricole, lucrează la montarea cutiilor de semănțe și cer sporirea normelor de lucru. U.F.D.R.-isteles din Capitală au croit o uliță nouă și — fără ajutorul sfântului Trifon — au desjundat și parcelat două grădini de legume. La fabrica de bere „Grivița”, lucrând la o temperatură cu mult mai joasă de îngheț gârlor, mecanicii au reparat sistemul de răcire cu apă sărată. Tovarășii Ana Matei, tractoristă la S.M.T. Ciorogârta, membră în comitetul de luptă pentru pace al județului Ilfov, adunând oamenii satului le-a spus așa: „Trăgând brazele adânci în ogoare și noi luptăm pentru pace”. La uzinele „Ilie Pintilie” din Ploști, s'a turnat prima sașă de șase tone de fontă sintetică luminând ca zorile unei dimineți de primăvară senină. Plugarii dela Gospodăria Agricolă Ciacu cheamă la întrecere, în cinstea lui 1 Mai, pe toți tovarășii de pe întinsurile Bărăganului...

Iată cântecul cel adevărat al primăverii.

Nu ca cel al lui Teofil Gauthier, parnasianul franțuz, începându-și poezia așa: „În vreme ce la muncile lor perverse, oamenii aleargă găfâind...” Pentru el, primăvara era un grădinar galant care pune pomilor peruci de flori și strânge în corsete de catifea boboci de trandafiri... Poate că dela el a prins meșteșugul acesta un horticultor milionar din București care lega trandafiri cu un inel de gumiastică ca să nu se treacă prea repede. Pentru el primăvara era numai un furnizor de trufandale scumpe celor care asudau de ședere și plictiseală.

„JOS CU IMPERIALISTIȘII DIN GERMANIA OCCIDENTALĂ!” — sub această lozincă mii de oameni ai muncii din Berlin s'au întrunit la granița sectorului american pentru a manifesta împotriva politicii trădătoare de desmembrare a Germaniei, dusă de guvernul antipopular din Bonn. În fotografie vedem o coloană a Tineretului Liber German în drum spre manifestația de protest, pentru a asculta chemarea la unitate și democrație a marelui luptător pentru Pace, profesorul Gerhardt Eisler.

CÂNTĂREȚI ȘI CÂNTECE NOI ai vremurilor noastre noi

Didina Anghelută este azi îngrijitoare la Constanța. În tinerețe a slujit pe la chiburi până a răpus-o boala. Când n'a mai putut să muncească n'a mai fost bună și au lăsat-o „în voia Domnului”. Dar „Domnul” chiburilor se vede treaba nu e prea milostiv căci cu Didina Anghelută nu s'a întâmplat peste noapte minunea ca boala să-i fie „luată cu mâna”. Cu sărăcia care își trecuse tinerețea pe colimele pietroase ale Dobrogei, în satul în care ogoarele calcăroase nu prididesc să umple decât bîlbul de pe masa avuților s'a întâmplat totuși o „minune”, căci Didina Anghelută, care intrase de curând la lucru într-o întreprindere din oraș, țărancă necăjită care a înfruntat toată viața sudălmile stăpînilor a fost trimisă să se vindece pe scotela statului, într-o localitate unde cu ani în urmă nu călca decât picior de „domn”, la Govora. Acolo Didina Anghelută a cunoscut grija pe care Partidul o poartă sănătății celor ce muncesc. Datorită acestei griji, Didina Anghelută s'a făcut sănătoasă. Reîntoarsă în Constanța cu suflul plin de frumusețe negreț pe care le-a văzut Didina Anghelută ne-a trimis o scrisoare în care arată cu vorbe simple cât de mare îi este dragostea și recunoștința pentru Partidul care a trezit-o la viață. În joslul scrisorii ea ne trimite o poezie: „Scrisoare din Govora”. Versurile sunt stângace, rimele sună uneori nepotrivit. Niciodată Didina Anghelută n'a mai scris versuri. A „făcut” totuși această poezie — spune ea — „în semn de recunoștință adăncă pentru grija pentru mine și pentru oamenii muncii pe care am întâlnit-o la tot pasul, pentru binele pe care îl am azi dela Partid”. A „făcut” această poezie pentru că să arate că dragostea și recunoștința ei s'au

duc în fapt prin hotărîrea de a lupta alături de Partid, pentru socialism, pentru pace:

„Vise de război îl torc
dușmanii ce ne pîndesc.
Înapoi când mă întorc
tot cu norma o să-i zdrobesc.
Împreună vom fi lădși
vom sbura spre viitor
c'a'n luna lui April, tovarăși,
să fim în luna lui cuprător.”

Am primit la redacție un plic venit totuși dintr'un fund al țării. Înăuntrul o foale de hârtie ruptă dintr'un caet. În capul filei scrie, cu caractere groase de tipar: POEZIE iar mai jos ceva, cu litere rotunde, copilărești: „făcută de tov. Gh. Cobzaru — țărancă sărac din com. Casimcea, cu ocazia constituirii Gospodăriei Agricole Colective din com. Casimcea”

Poezia începe așa:

„Azi e zi de primăvară
Toate tractoarele ară
Cântă bucuria'n țară
Chiburi plîng de se-omoară
Și-și scrîșnesc dinții de flără”

Zejarul Ion Chirăș dela tipografia „Jiul Cultural” din Petrosani a culsat ani de zile zeci și zeci de articole. În atelierul cu aer fierbinte, ședea zile întregi aplecat deasupra meselor de zinc. Pe vremea aceea mizeria își arăta colții în fiecare colibă de muncitor și Ion Chirăș nu și-ar fi închipuit niciodată că poate să-și ia răgazul să stea la masă și să-și aștearnă gândurile pe hârtie. Azi însă, Ion Chirăș ne trimite versuri în care vorbește despre avântul cu care poporul, descătușat își construiește viața ferăcită:

„Cu pasul dărz, cu toții, țâșnim mereu înainte
Ni-i sufletul ca focul, aprins pe steag fierbinte
Tovarăși de prin fabrici, de pe ogor, uzină
Urcăm spre noi izvoare de viață și lumină
Partidul e în frunte, Partidul n'e în gînd,
Spre viitor deschidem ferestrele pe rînd.”

Un lucrător, un țăranc sărac, o îngrijitoare, oameni care până eri n'au cunoscut decât apăsarea jugului și besna neștiinței au pus mîna pe condei ca să cînte cu simplitate, hotărîrea de a pași înainte „cu pas dărz”, bucuria de a porni pe drumul nou al gospodăriei agricole colective, recunoștința față de Partid. Sunt, faptele acestea, semne ale unor adînci preajeri. Căci, când pe masa sărăcanului apare cartofa Partidului, când zejarul cel pînă eri înșovit de jugul exploatarei începe să-și spună gîndurile pe hârtie, când lumina slovei pătrunde pînă în căsuțele cu opai și când femeia care pînă eri n'a știut decât să argătească prinde a scrie versuri, aceasta ne arată că revoluția

culturală este o realitate complexă, bogată, care schimbă oamenii și fața țării.

Dulgherul Kîr Ștefan de pe șantierul Dunărea-Mare Neagră n'a putut să doarmă nopți de-arîndul frămîntat de un gînd îndrăzneț: să instaleze lumina pe șantier ca să se poată lucra și noaptea. Într-o bună zi el a trecut la îndeplinirea acestui vis și spre bucuria tuturor secția lui Kîr a căpătat „lămpăse” cu ajutorul cărora muncitorii pot lucra — pe schimburi — și noaptea. Într'un poem de o valoare artistică deosebită poetul muncitor Bucuria Mănătoru ne redă povestea lui moș Kîr dulgherul, cel care „a dat drumul la uzină”:

La Canal s'aprinde mușca, înimă, trupuri și motoare
Au pornit să-mpingă valea, către Mare... către soare
Cărușii cu călușii cei cuminți și știutori,
Cară munții de țărăni dela vîrednici săpători

— «Dar acolo, mai departe, ce se vede Marincă?»
— «Se clădesc f'o patru grajduri — satul căilor, adică,
Cu odăi pentru grăunțe, doștori, iesi călduroase
Că... ei trag pe roate piatra... S'ar cădea în drum să-l lase?»
— «Mădă! da gloabele acestea la beșug s'or năvăli.
Or mai merge ele-acasă treaba când s'o isprăvi?»
— «Vezi și tu măi Mîhăilă, c'avem multe de lucrat!»
— «Dă, mișere! ia te uită ce mai case n'au turnat.»

Căpriorii se ridică. Pe console bat ciocane
Și piroane coase lemnu să nu-i smulga araganiul,
Cuie negre trec prin scînduri. Paclă ciocanul cade'n dești.
— «Bă, m'am răstignit o mîna. Nu se vede. Unde ești?»

Și bătrînul Kîr turbează. Sudre tesla jos și tună:
— «Bă, la drept vorbind, noi suntem gata de-acum o lună.
Dar aceste patru grajduri noi le-am luat ca mizilă.
Și cum ziua tute-o șterge, n'o să facem mai nimic»

Sfat se-adună: «Dacă ziua este scurtă s'o lungim.
«Dar ne trebuie lămpăse, noaptea n'i lătmri s'o gonim.
«Și de unde? Hei, ce bine este jos pe șantier,
«Au lumina de motoare, de-aia cu fitil de fier»

— Ia să merg eu la uzină, la tovarășul Silbert, —
«Dulgheria mi se pare că mă umple doar pe șter,
«Știu acolo eu o răblă de «electro-gen» — vai mamă.
«Îl aduc aici și-l prigon cu sârmuțe de aramă.

«Din dulgher mă fac mecanic. Loș' că știu eu ce să-i pui,
«Că motorul ca și omul are cap și burta lui.
«Hai cu mine Constantine, l'om aduce în spinare,
«Dacă nu cumva rugina nu l-a ușurat prea tare».

Uite iesă din baracă slujbașul Ilie
— «Kîr a spus că dă lumină și la cancelarie.
— «Este gata, dar mai are la motor de pus un cui.
— «Căi de ust' ca să-l lipească șt-un cucul în capul lui.

Hee! Dar ce se-aprinde acolo? Șa se becuri sar în seară!
La ecluză și pe dealuri fețe aspre se'ndărdă.
— «Mi se pare că acolo grajdurile au lumină...
— «Păi... e moșul Kîr, dulgherul! A DAT DRUMUL LA UZINA!”

Fapte ca aceia a lui Kîr se petrec astăzi în multe colțuri ale țării noastre. Ele constituie realitățile din care își trage seva poezia nouă închinată luptei pentru construcția socialismului, pentru plămădirea omului nou. Și este desigur meritul poetului muncitor Bucuria Mănătoru că a știut să aleagă un aspect esențial al vieții care se desfășoară pe șantier. Dealtfel a alege ca motiv ceace este nou în epoca pe care o străbătem, este o trăsătură esențială a majorității lucrărilor care ne-au fost trimise. Proaspeții poezi reflectă transformările de ordin economic și prefacerile adânci care se petrec azi în conștiința oamenilor.

Pe codrîl'n care teri domneau tîlhari
Adăpostii de vîzina legii,
Partidul aruncînd în patru vînturi regii,
A pus stăpîni deapaururi țapnaril...

Hei-rup! răsună munții dragi, soțegii
Ce din strămoși le cîntă pădu rarii
Și'n turețe de brigăzi, ca oțelarii,
Se'ntrec deavalmă tinerii, moș negii.

La Piatra-Neamț, Bicăz, Ceahlău, Broșteni,
Hei-rup! răsună lupta cu duștenii...
Iar plutele pe Bistrița-nșirate.

Sunt strofe din poemul ce se scrie
De brațele pe veci descătuse
Pentru-a cînta a păcii bucurie!

Și în satele noastre au început să incoalească semnele unei vieți noi. Sărăcani, care n'au cunoscut toată viața decât bîcîlul boterului, camăta chiburilor, simt azi alături Partidul care îi îndeamnă, îi conduce și îi ajută să meargă pe calea belșugului. În locurile în care eri circula povestile cu „aghluță”, basmele despre „fălnicul” rege, icoanele „sfîlnite”, făcătoare de minuni, pătrunde astăzi lumina slovei. Oamenii se desmetăcesc, își dau seama de adevăr, încep să trăiască.

Tînră poetă Sanda Ghinea din Vaslui a scris o poezie în care vorbește de un fenomen nou, care a apărut în satele noastre: țărancă muncitoare care nu mai este „roaba unui rob” ci un om care își recapătă demnitatea și care începe să participe din ce în ce mai mult la viața de stat. „Sorina” despre care vorbește Sanda Ghinea în poezia sa „Sorina, mîndria satului” este o tînară țărancă muncitoare care pentru prima dată în viața sa uclăpă la o competiție sportivă:

Mult timp a fost sluga bogatului
Sorina, azi mîndria satului.

Sub cer de sticlă sau de cenușă
Lucra la câmp călcînd în tîpăș.

Și-o sgîrlau rugii de mure,
Cînd după vreașuri alerga în pădure

Și-o dogorea în creșet soarele
Și îi coceau de țepi picioarele.

Sorina, nu știu dacă ați aflat
La fugă azi e cea dinîndi din sat

Și într-o zi a sosit un răvaș:
Cică să meargă și ea la oraș.
Acolo se'ntrec muiji la fugă,
La aruncări, sărit și ochit.

— Să nu te lași, i-a spus ei secretar
De U.T.M. tovarășul Amnaru.

Aceste vorbe ea nu le-a uitat,
Nici cînd semnalul de fugă s'a dat

Pieptul mai dărz vîzîndu-l spîncea
Fugea adăgată, pîrea că sbura.

Și gîndul îi spunea: mai iute hail
Sorino, tu o clipă să nu stat.

Vîntu-i trecea vîrtej pe la ureche
Fugea Sorina de n'avea pereche.

Și dînsa a ajuns prima solie,
Cu inima bîtînd de bucurie.

Pe șantierul Dunărea-Mare Neagră un dulgher își traduce în fapt un vis vechiu: să „dea drumul la electrică” pentru ca brigăzile să poată lucra și noaptea. Pe malurile Bistriței o echipă de plutași a pornit întrecerea socială. De undeva, dintr'un cîntun al Vasluiului, o țărancă muncitoare a pornit la oraș ca „să se întrecă la fugă”. Aceste fapte mărunte oglindesc puternic că pe meleagurile țării noastre înflorește azi o viață nouă. Tinerii noștri poezi nu se mulțumesc să consemneze aceste aspecte noi, ei nu se mulțumesc să cînte bucuria de

Flăcîul care a murit pe front,
Era înalt, voinic și roșcovan,
Avea niște ochi mari și vișiori
Și numai douăzeci și doi de ani.

Flăcîul care a murit pe front,
În clipa morții lui s'opri:
«Suntem ultima generație
«Ce moare înainte de-a trăi!»

În noaptea cenușă de toamnă
Fluierau nenumărate proiectile
Peste dealurile care se'ntindeau
Monoton, sărace și umile.

Bombele răscoleau pămîntul
Și mitralierele făceaua înțir coșător.
Pămîntul era ud de sânge
Ca în jurul unui adator.

Pe urmă totul a tăcut.
Era o liniște adîncă, deplină,
Peste dealurile, pătate cu sânge și morți,
Luna a trecut tristă și plînd.

Flăcîul care a murit pe front,
Și despre care scriu cu suflul greu,
Flăcîul acesta cu ochi vișiori
Flăcîul acesta a fost fratele meu.

Este îndemn la luptă pentru pace versul simplu, uneori fără imaginea poetică dar emoționant prin sinceritate a lui Iorgu Sima dela F. C. „Gheorghiu Dej”:

Mă stăruie în mîntă trecutul negurat
Purtînd pe-aria vremii ecou îndepărtat
Cînd din vîzduh albastru prin zgomet de motor
Cădea din sferă n'alte oțel nimici tor
Turnat în bombe grele și coborînd năpraznic
Duceau cu ele moartea și oțelul un praznic.

Larg fălăie stîndardul ee ne-a înfrînt în luptă
Și ne vom lua mai crîncen cu normele la trîntă
Sportînd belșugul țării vom fi cu mult mai tari
Și'n bădăla păcii vom fi neînfrîcați stejari
S'apărăm deci Pacea muncind mai cu vreme
Să ne'ntîrim efortul tineri, maturi, femei,
Și normele să crească pe-al grafului orei
Ducînd spre noi izbînda F. C. „GHEORGHIU DEJ”
Sub roșul steag de luptă ce falnic se desface
Lozincă să ne fie: LA LUPTA PENTRU PACE.

Și tot îndemn la luptă pentru apărarea păcii sunt și versurile poetului nemțean Constantin Gavrilu:

Ce răsărit mai luminos și
numai soare
mai plin de fîcîre și mai trainic
mai poate fi ca răsăritul-craic,
de pace pentru clasa muncitoare.

Ce munte mai înalt cu tîndr nime
cu fruntea buchet greu de roși stele
s'a pleacă peste punți, peste vîntrele
și tună din adîncuri: Pace'n lume!

a trăi în vremurile istorice pe care le străbătem. Ei știu că fîcîrea pe care oamenii muncii și-o construiesc cu mâinile lor, este astăzi amenințată de haita turbată a acelor care și-au pierdut pentru totdeauna prada. Ei știu că halta pîndește cu ochi înveninați, și că unește să pună la mîna pe ceace pentru totdeauna a pierdut. Poetii noștri știu că împotriva muncii pașnice a dulgherului Kîr, a plutașilor de pe Bistrița se țes visurile războinice ale bancherilor care simt că șandramaua capitalismului s'a subrețit de moarte și că e gata să se prăvălească peste stăpîni ei. De aceea cîntecul poezilor noștri este nu numai lîm de bucurie și de slavă dar și îndemn la vigilență, la luptă.

Este îndemn la luptă poemul pe care ni-l trimite H. Grănescu din Cluj, închinat unui flăcău mort pe frontul antifascist.

Didina Anghelută, Gheorghe Coșăzaru, Ion Chirăș. Acestor nume li se alătură Paraschiva Mușat ufeideristă neobosită care povestește greutățile și bucuriile muncii sale de îndrumătoare în strofe calde, netriflorite, Horla Zăleru, utemistul elev al școlii pedagogice de băieți din Câmpu-Lung Muscel, care a scris în poemul dedicat lui Ennio Garagnani, luptător pentru libertate ucis la Modena de către poliția călăului Șelba:

Cu ciocane și cu batonată
Zidul Păcii noi vom lăda
Măine pe Modena'n salopete
Răsărit-o roșă, acumpa noastră stea.

Acestor nume, se alătură Gheorghe Petre, muncitor la fabrica „1 Mai” B. care cîntă înfrîngerea dintre muncitorime și țărănimea muncitoare, Niculescu Ion dela atelierele întreprinderii C.A.M. Tg. Jiu care pe calea poeziei adresează tovarășilor lui un avîntat „îndemn la muncă”. Iliescu Costin secretarul organizației U.T.M. din fabrica Trafag, care laudă muncitorii fruntași luptători pentru pace „nu cu tancuri sau cu tunuri anticele ci cu țapine și topoare” și satirizează codășii, în versuri ca acestea:

Femele muncesc într'una
Însă unele-a cam triste
Căci nu sunt egale toate
În întreceri socialiste

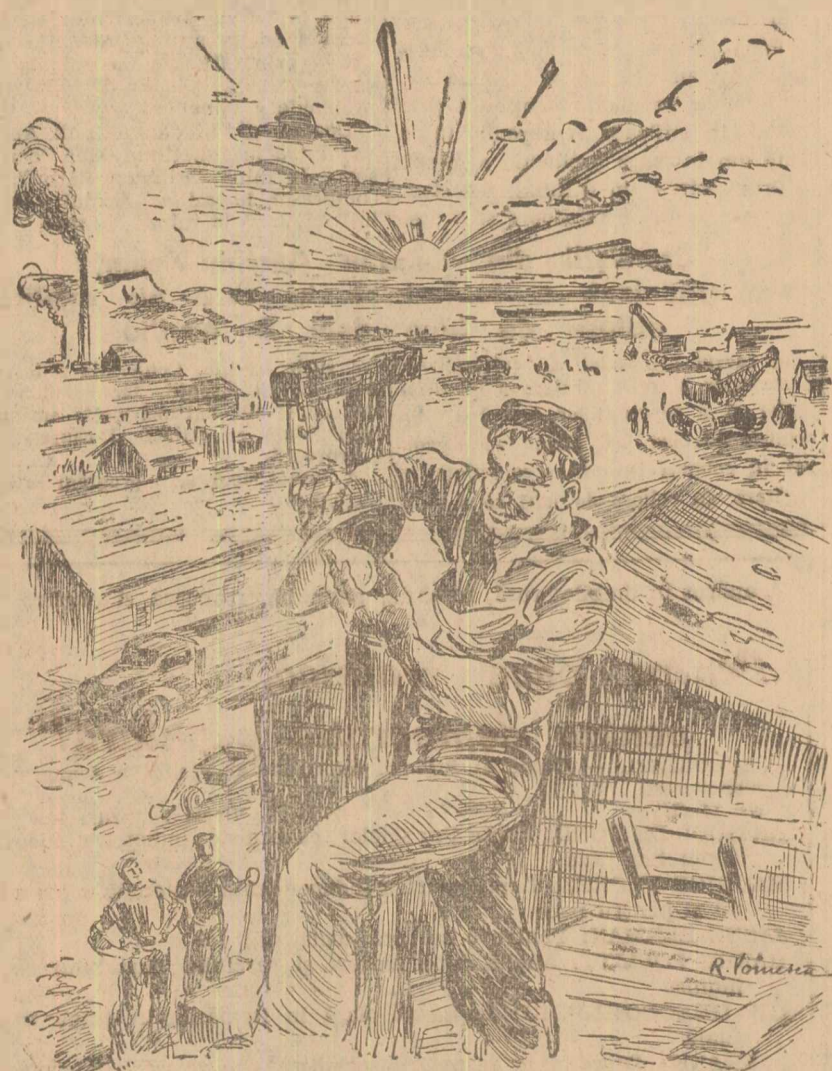
Acestor nume li se adăogă Moldovan Vasile, țăranc muncitor din com. Dumitru, județul Năsăud care a luat condelul în mîna și cu litere mici înflorate își pune pe hârtie ura împotriva „lupului nesăfios de sânge”, împotriva lui Truman, muncitoarea ufeideristă Revela Jinga din Constanța care ne-a trimis poezia „La noi în sat e sărbătoare”, Zoltea Gheorghe țăranc sărac din jud. Constanța, care a dat în versuri „Un răspuns chiburilor”, Barteld Gherta felița din clasa VI elementară care a scris o horă pentru cei ce muncesc:

Poate verde, foi trifol
Tare bine e la noi
Că e muncă și deplăte
Pe meleagurile toate
Frunză verde, frunzișoară
Bine este și la țară
Că ne-ardm ogoarele
Bade, cu tractoarele.

Poeziile sub care iscălesc Paraschiva Mușat, Niculescu Ion, Iliescu Costin și atîta alții pe care l'am amintit și mai ales pe care nu l'am amintit, au uneori stângăcii. În poezia acestor slăbiciuni, versurile acestea, simple, sincere, calde, cucerește cititorul, îl emoționează și-l conving.

Dar tovarășii care le-au scris trebuie să știe că dragostea de poezie și talentul nu sunt daajuns, că stă dinaintea lor sarcina de a învăța meșteșugul versului, cu sîrguință, așa cum se învață orice meșteșug. Astfel multe nume, încă neștiute, de oameni simpli, de țapinari de prin părțile Neamțului, de aurari de prin munții Apuseni, de elevi dela școlile tehnice, de țărani din gospodăriile colective, vor figura măine în antologii, mărturie că în vremurile istorice pe care le străbătem se naște o poezie nouă și noi poezi.

Catrinel Oprău

Cernavodă se deșteaptă. Soarele se află'n gară.
Și de-aici pe cer se suie ca să plece peste țară.
Podul Dunării răsună: vine trenul cu ciment.
Haidetă mințeneși la gară, că ne trebă fundament.

Azi e zi de primăvară, toate tractoarele ară, cântă bucuria'n țară, chiburi plîng de se-omoară, și-și scrîșnesc dinții de flără.

Săptămâna internațională

de FLORICA ŞELMARU

După cum ne informează agențiile de presă, conferințele militare din cadrul Pactului Atlantic s'au terminat. Cu ce rezultate?

Deschizând ultima ședință, ministrul american al „apărării”, d. Louis Johnson, a rostit un discurs în care singurele idei precise au fost că Pactul Atlanticului împlinesc un an și în acest interval ministrul american al „apărării” s'au întâlnit de trei ori (odată la Washington în Octombrie 1949, odată la Paris în Decembrie 1949 și acum, la Haga). Și nu întâmplător ministrul yankeu s'a menținut cu prudență în cadrul unor asemenea „conferințe”: una din preocupările participanților la aceste conferințe este de a păstra cât mai multă discreție în ceea ce privește concluziile discuțiilor ce au avut loc. Din două motive: În primul rând, pentru că fiecare din ei și toți laolaltă nu înțeleg să pună în discuție opoziția tot mai puternică a maselor față de proiectele imperialiste (chiar la Haga, în timpul conferințelor militare, au avut loc mari meșteșuguri de protest); în al doilea rând pentru că hotărârile luate de participanți (adică impuse de americani) sunt de natură să îndărjească și mai mult populația din țările respective, față de pildă ce scrie „United Press” cu privire la „împărțirea muncii” în această crimă. mală intrinsecă care este Pactul Atlantic.

„Surse informate din Haga declară că deși hotărârile conferințelor din cadrul Pactului Atlanticului au fost tinute secrete, se știe că rolul bombardamentelor strategice de lungă distanță a fost încredințat Statelor Unite care, împreună cu Marea Britanie și Olanda, își va asuma responsabilitatea de a păstra libere căile aeriene vitale... Celelalte țări din Europa occidentală au primit misiunea de a furniza brațele de muncă și efectivele de luptă...”

Adică imperialiștii americani nu numai că urmăresc să arunce popoarele din țările Europei occidentale într'un război pe care acestea îl resping cu indignare, dar, în numele „colaborării atlantice”, le atribuie rolul de a fi principala carne de tun în acest război.

Gravelo care se întesec în Franța și în Italia, entuziasta adreziune de care poartă pentru pace se bucură în Anglia, puternicii ecom pe care li au în sânul populației muncitorilor din Norvegia manifeste care în regiunea portului Bergen de pildă, îndeamnă pe muncitorii din porți să nu deseară armarul „atlantice”, meetingurile dela Helsinki, exprimă răspunsul popoarelor din aceste țări la ucișagăle proiecte „made in U.S.A.”.

Pe de altă parte, chiar în sânul polițienilor și militarilor atlantici, divergențele sunt multe și grave. Nu doar că vreunii dintre ei ar fi grâjuli de independența țării respective, sau de dezvoltarea economiei naționale, sau de viața a milioane de oameni. Sunt între ei divergențe de alocari, neruşinate târguiri, tot atât de neruşinate, trageri pe sfoară. Ordinul american ca industria olandeză și în primul rând fabricile de utilaj electric și radiofonice Philips să treacă la producția de război, a îndus fureșle pe capitaliștii din țara lălelor, care-și dau seama că în afara de pregătirile militare, Wall-Street-ul urmarește aci elminarea concurenței olandeze pe piața internațională, în domeniile respective.

Cât despre „colaborarea” dintre Washington și Londra în privința preparativelor de război, ea este foarte grăitor ilustrată de două întâmplări.

Cea dintâi se leagă de sosirea în Marea Britanie pe calea aerului a primului convoi de forță înșărcinată. Cel dintâi dintre aceste aparate care a atins pământul britanic funcționa cu numai trei motoare din patru și uleul curgea din motorul oprit, murdărind aripile și fuselajul, proaspăt revopsite cu culorile aviației Majestății Sale bri-

th. E vorba de John Strachey, titularul departamentului războiului, Mister John Strachey nu se bucură de încrederea imperialiștilor americani. Așa încredă la Haga (unde Marea Britanie a fost reprezentată de colegul lui Strachey, Emanuel Shinwell, ministru al „apărării”), șefii militari americani și britanici au hotărât după cum afirmă „Associated Press”, „să nu comunice ministrului britanic de război, John Strachey, informațiile militare și științifice cu caracter confidențial”. Același știre arată că d. Emanuel Shinwell, în loc să se solidarizeze măcar, așa, de ochii lui, cu colegul său de cabinet), „a fost de acord ca secretele importante să nu fie comunicate lui Strachey”. (Nu trebuie însă să se creadă, subliniază corespondentul agenției americane care transmite știrea, că chiar celorlalți șefi militari britanici li se vor desvălui toate secretele statului major al Statelor Unite. Pe de altă parte s'a stabilit tot la Haga ca serviciile militare ale Statelor Unite să colaboreze direct cu cele canadene, trăcând ușor peste caplațele de dominion britanic a Canadei și peste capul guvernului dela Londra. Disprețul imperialiștilor americani pentru colegii lor englezi își găsește la fiecare reuniune „occidentală”, fie ea politică, economică sau militară).

„Punerea la colț” a lui Strachey a produs firește rumoare. Așa că au început desmințirile. Și s'au urmat cu o suspectă insistență: întâi a desmințit Shinwell, apoi un purtător de cuvânt al guvernului britanic, apoi un purtător de cuvânt al ministerului britanic al apărării. A desmințit, dar mai puțin categoric, la sositărea sa la Washington, și d. Louis Johnson, ministrul „apărării” Statelor Unite.

Dealtfel reuniunea dela Haga a atras după ea puzderie de desmințiri: s'a desmințit „categoric” la Departamentul de Stat că planul șefilor militari americani ar prevedea stabilirea unor baze pentru avioane de bombardament grele în Turcia; s'a desmințit tot la Departamentul de Stat, și tot „categoric” că același plan al șefilor militari americani ar prevedea stabilirea de baze asemănătoare în Spania. (Dar în cercurile militare din U.S.A. se vorbește stăruitor despre „includerea Spaniei în comunicata occidentală”, iar amiralul Sherman, șeful statului major al forțelor navale ale Statelor Unite, aflat în vizită la Lisabona, vorbește fâșș despre colaborarea militară americano-portugheză).

Au desmințit „atlanticii” până și că s'ar fi discutat în legătură cu includerea oficială a Germaniei în societățile lor războinice, deși este notoriu că dezvoltarea și folosirea potențialului militar al Germaniei Occidentale stă la loc de frunte printre preocupările atâtorilor lor război. Dovadă, succesul de care se bucură la Washington și în cercurile occidentale cele mai agresive (Churchill, de Gaulle) așa zisul „proiect Adenauer” (de inspirație americană) pentru „fuzionarea” Franței și Germaniei Occidentale.

Este foarte instructivă recapitularea faptelor în legătură cu această propunere, în ordinea în care s'au desfășurat, așa cum le amintește săptămânalul francez „Actions”:

„1. — La 18 Martie, Kingsbury Smith, corespondentul la Bonn al unei foarte oficiale agenții de presă americane, obține dela cancelarul Adenauer interviu în care acesta propune „fuzionarea” Franței și Germaniei într'un singur stat, cu un parlament unic. Francezii și germanii s'ar bucura de aceeași „dublă naționalitate”.

„2. — La 18 Martie, la Washington, comențările se desfășoară, gata aproape să proclame izbândă, în fletieră entuziasmului, se scapă cuvinte revelatoare. Corespondentul ziarului „Monde” (ziar ultra-reacționar, îndecapropie legat de ministerul de externe al Franței, n. n.) telegrafiază: „Declarația generalului de Gaulle despre uniunea franco-germană e favorabilă comentată în cercurile oficiale...”.

Ce urmărește acest plan, regizat pe

scena poliței internaționale cu atât bogate de știri și dialog?

Două lucruri. Pe de o parte să „rezolve” protestele opiniei publice franceze, cu privire la reînarmarea Germaniei Occidentale, care amenință securitatea Franței („Din moment ce sunteți un singur stat, nu aveți de ce teme: noua Wehrmacht și ei armați voastră!”). Pe de altă parte să folosească această nouă și totuși experimentată Wehrmacht (cadrele ei de conducere sunt tot cele vechi) împotriva puternicei mișcări muncitorești din Franța, fără ca aceasta să se cheame intervenție militară a unui stat străin. La Washington și în toate succursalele politicii americane, ideea este găsită foarte ingenioasă. Numai guvernul britanic nu se împacă prea bine cu ea: e limpede că această „uniune” e destinată să fie pusă sub semnul preponderenței germane asupra Franței; ori, rolul acesta îl visau laburisti britanici pentru ei înșiși.

Întotdeauna însă când imperialiștii urzesc asemenea planuri, ei nu prevăd — și nu pot prevedea — ce se va întâmpla cu ele în realitate. „Ingenioasă” ideea pe care a fost înșărcinată s'au desfășurat cancelarul lui Adenauer, nu a izbucnit să seducă în Franța decât pe beneficiarii marilor concerne, din lumea cărora s'au recrutat și actualii guvernanti și aspiranți dictator de Gaulle. Adică pe cei pe care i-a sedus și noua alianță cordială cu Marea Britanie (1938—1939) și colaborarea cu inamicul (1940—1944) și slugăria față de noul ocupant (1944—1950). Poporul muncitor al Franței a știut să vadă, așa cum a arătat tov. Maurice Thorez în raportul său la Congresul Partidului Co-

ta, din Germania sau Statele Unite. Poziția poporului francez față de poporul german este acea pe care, în raportul deja citat, o definește secretarul general al Partidului Comunist Francez:

„Noi cei care nu am confundat niciodată poporul german cu călăul Hitler, noi cei care nu ne-am lăsat niciodată conduși de machetele domniei de război, noi cei în care patriotismul se îmbină cu cel mai întransigent și cel mai viguros spirit al internaționalismului proletar, salutăm cu căldură Republica Democrată Germană. Înțelegem cu poporul german stăpân pe soarta sa și eliberat de sub tirania forțelor lui călău — iată singura soluție justă a spinoselor probleme a relațiilor dintre Franța și Germania”.

În acest spirit se ridică poporul muncitor al Franței împotriva „proiectului Adenauer”, așa cum se ridică împotriva întregii politici de desființare a independenței naționale pe care o duc actualile clase stăpânitoare. Cele 11 puncte ale programului Partidului Comunist, răspund năzuirilor legitime ale milioanele de oameni ai muncii din Franța, pentru libertate, pentru pace, pentru pâine. Și Congresul dela Gennepillers este umplut cu atenție și dragoste nu numai de comunisti, dar de milioanele de francezi cinstiți, oameni fără de partid, socialiști, catolici, pentru care lozincă așezată deasupra mesei Președintelui acestui Congres „Poporul francez nu va lupta niciodată împotriva Ununii Sovietice” este hotărâre de nestrămutat.

Pentru toți aceștia și pentru sutele de milioane de frați și tovarăși de luptă ai lor din întreaga lume, a fost sâmbătoare, sâmbătoarea din 4 Aprilie a poporului muncitor din R. P. Ungară, a cincea aniversare a eliberării Ungariei de către glorioasa Armată Sovietică. Și din toată lumea această urlășă armată a păcii s'a asociat felicitărilor pe care mareașalul C. E. Vorosilov, în numele guvernului și popoarelor sovietice, în numele marilor Stalin, personal, le-a adresat poporului ungur pentru realizările sale în timpul acestor cincinți. Și pentru toți acești oameni ai muncii și partizanii ai păcii, a răsunat ca un îndemn la luptă aprigă, ca o întărire a certitudinii lor că vor învinge, cu vintele mareașalului Vorosilov, tovarăș de arme credincios al lui Lenin și Stalin:

„Cel cărora le place să intimidizeze pe oamenii cu nervii slabi, trebuie să știe însă că lagărul păcii și al demnității nu are nimeni în afară de ei, el are un moral ridicat; el nu se teme de amenințări și își continuă calm măreț opera istorică — împiedicarea unui nou război mondial. Lagărul păcii dă, pune de o forță uriașă, el este strâns unit și monolit; forța lui crește și se întărește pe zi ce trece. În primele lui rânduri pășete puterica Uniunii Sovietice în frunte cu Marele Stalin”.

În acest front al păcii luptă hotărât, ajutat neprecupțit de Uniunea Sovietică, poporul R. P. Ungare, dela eliberarea sa și până astăzi când culege deja primele roade ale eforturilor sale pe drumul socialismului. Recunoștință și devotament față de Uniunea Sovietică, prietenie de nezdruccinat cu celelalte țări ale democrației populare, fidelitate de neșădruccinat față de principii Internaționalismului proletar. „Acesta este drumul nostru, acesta este viitorul nostru”, a declarat tov. Matthis Rakosi.

Că drumul acesta este al fericirii și al unei stări pentru poporul muncitor, a dovedit încă odată bilanțul muncii și al luptei pentru ungiar în ultimii cinci ani. Este cu atât mai puternic contrastul cu situația iugoslavică care, încăpută prin înșelăciune și teroare pe mâna bădănelor foiste de nemernici agenți ai imperialismului, cunoaște o mizerie crescândă, pe toate planurile. „Un pumn de aventurieri, spionii Imperialiști și provocatori a nimicit toate rezultatele eroicilor lupte de eliberare ale poporului iugoslav, după cum, prin trădare, înșelăciune și teroare, prin alăturarea urii soviete, a aruncat iugoslavia în tabăra dușmanilor păcii și construiții socialismului. Am mai văzut cum, în urma acestei mărgave trădări, în iugoslavia s'au frosit rezultatele luptei eliberatoare a Ununii Sovietice, cum a scăzut nivelul de trai al oamenilor muncii, cum a crescut în mod vertiginos mizeria muncitorilor. În același timp, armata de jenceri a bandei Tito se scaldă în lapte și miere și printr-o teroare care lasă în urmă chiar și pe cea a Gestapoului, persecută pe cei mai credincioși luptători pentru eliberarea poporului. Ca un câine de pază, banda lui Tito este gata ca la un singur semn al stăpânilor săi imperialiști să se năpustească asupra vecinilor săi, asupra popoarelor pașnice ce construesc socialismul”.

„Alegeriile recente, cu care Iudito a vrut să demonstreze lumii „democratismul” regimului său nu au reprezentat decât o și mai mare încrâncenare a teroarei, a suferințelor pe care le îndură poporul iugoslav. Ceea ce de bună seamă a satisfăcut peste măsură pe stăpânii dictatorului fascist dela Belgrad. Căci mister Chester Bowles, guvernatorul statului Connecticut, împreună cu prietenii săi politici din organizația „American Democratic Actions” (care nu e nici democrație, nici conformă cu interesele poporului american), se pregătesc să depună pe masa Congresului o rezoluție propunând noi „ajutoare economice” pentru iugoslavia, firește ajutor militar, și, mai cu seamă, ca «Statele Unite să încurajeze totuși mult pretutindeni unde se manifestă».

Ceeace demască cum nu se poate mai limpede natura și rolul «titismului».

Dar când imperialiștii americani, exagerați de fermitate și de stăruie, se lasă răzărului nații, se apucă să-și «sustină» acoliții, îi susțin desori ca fuma pe spânzura...

Contribuția activă la lupta pentru pace, sarcină de frunte a cărturarilor noștri

R.L.

Cu câteva zile în urmă, la ședința Comitetului permanent pentru apărarea păcii din R.P.R., savantul Ștefan

Nicolae amintea un fapt deosebit de semnificativ. 1590 de fizicieni din Statele Unite ale Americii, din Anglia și din Franța și-au exprimat hotărât protestul lor împotriva încercărilor imperialiste de a folosi energia atomică în scopuri războinice. De curând academiciantul prof. Eugen Bădărău arată în cadrul unui articol cum munca fizicienilor noștri, organizați pe colective de cercetători, se îndreaptă tot mai mult spre folosirea științei în direcția sprijinirii Planului de Stat al Republicii noastre Populare, al construiții socialismului deci, al întăririi țării noastre, factor activ al luptei pentru pace.

Două modalități diferite de luptă, determinate de condițiile istorice de dezvoltare ale țărilor respective. Două modalități diferite de luptă, dar un singur fel: apărarea păcii, zădărnicierea acțiunii celor ce uneltesc noi măceluri. Peste mări și țări, cărturarii — legați tot mai mult de lupta popoarelor lor — își dau mâna în acțiunea comună, menită să salveze deopotrivă omenirea și cultura, viața și civilizația, de amenințarea pe care o reprezintă planurile imperialiste. Și numărul acestor cărturari crește continuu iar în rândurile slujitorilor culturii care se alătură genticului front al luptătorilor pentru pace, se găsec intelectualii cei mai bine pregătiți, cei mai cinstiți, cei mai de frunte din fiecare țară. Arăta marele scriitor și luptător Martin Andersen Nexø, într-o convorbire avută în timpul vizitei sale la noi, că cei mai remarcabili scriitori și artiști, oameni de știință și practicieni din țara sa sunt alături de popor, militează pentru pace. Și lucrul este valabil pentru toate țările, pentru toate popoarele. El se explică prin conștiința care devine pe zi ce trece tot mai clară oricărui intelectual cinstit, că lupta pentru pace înseamnă efectivă apărare a culturii, că zdrobirea planurilor atâtorilor la război reprezintă singura cale valabilă spre progresul științei și artei, spre îmbogățirea acestora.

Poziția activă, militantă a cărturarului dând sens și imbold înșăși muncii sale profesionale, li sporște prestigiul, mărește dragostea cu care întreg poporul înconjoară pe cărturarii cei mai cinstiți, cei mai de valoare. Protestele nesfârșite pe care le-a stărnit încarcerarea lui Varela, lupta gagică dusă de mase, presiunea acestora sub care dictatorul Peron a trebuit să cedeze, eliberând pe marele luptător, sunt o pildă de neuitat. În același timp este caracteristic faptul că, sărbătorind odată cu întreaga omenire progresul pe marele savant francez Frederic Joliot-Curie, un alt mare om de știință, Bernal, scria:

„Noi nu admirăm în Frederic Joliot, Curie numai pe savantul care a găsit cheia ce a eliberat energia atomică, ci în primul rând admirăm pe omul care a avut curajul și integritatea morală de a se dăruir fără rezerve luptei ca această energie să fie folosită pentru binele oamenilor și nu pentru distrugerea lor”.

În fiecare țară, pretutindeni, tot mai mulți sunt poezii și prozatori, muzicieni și plastici, oameni de știință și profesori, într'un cuvânt toți slujitorii culturii și artei care, alăturându-se luptei pentru pace a popoarelor din lumea întreagă, luând pilda celei mai avansate intelectualități — intelectualitatea Sovietică — găsec drumul ce dă consistență muncii lor, o înobilează, îi imprimă caracterul de adânc

umanism, indispensabil oricărui munci rodnice de cărturar. Și acest drum este drumul către pace.

În țara noastră, eliberată pentru totdeauna din cătușele asupririi burghezo-moșierești, munca tot mai spornică, tot mai avansată a poporului muncitor pentru construirea socialismului, pentru belșug și fericire, este strâns împletită cu lupta organizată, activă, pentru pace. Și în cadrul acestei lupte, laolaltă cu întreg poporul muncitor, cărturarii noștri, sub îndrumarea Partidului, mobilizați de realitatea nouă, revoluționară pe care o trăim astăzi, se alătură hotărât luptei pentru pace.

Conștiinții de faptul că fiecare pas nou pe drumul construiții socialismului în țara noastră înseamnă un sprijin efectiv dat luptei pentru pace, conștiinții de faptul că întărirea Patriei noastre, factor activ al lagărului antiimperialist, condus de Uniunea Sovietică, înseamnă contribuție efectivă la lupta pentru pace, cărturarii noștri încep tot mai mult să-și axeze munca lor, preocupările lor creatoare, în direcția sprijinirii poporului muncitor, a efortului său constructiv.

Arătând acum un an — cu prilejul Congresului Intelectualilor din R.P.R. pentru Pace și Cultură — care sunt sarcinile cărturarilor și artiștilor noștri în cadrul luptei pentru pace, tov. I. Chișinevschi preciza:

„Urmând exemplul marilor savanți, ingineri și tehnicieni sovietici, oamenii noștri de știință, ingineri și tehnicieni trebuie să-și pună toate capacitățile lor, talentele lor, spiritul inovator în serviciul dezvoltării industriei noastre socialiste, în vederea măririi continue a producției, precum și în lupta pentru mecanizarea agriculturii, de transformare socialistă a agriculturii. Fiecare carte nouă, fiecare cântec, fiecare poezie care înflăcărează masele la luptă și la muncă, fiecare alfabet care învață să citească sunt lovituri de pumnal date imperialiștilor provocatori la război”.

Mobilizați de îndemnul Partidului, oamenii noștri de știință, de literă și de artă și-au intensificat eforturile. Aminteam la începutul acestui articol de strădania incununată de succes a fizicienilor noștri. Acest domeniu nu este singurul care poate fi citat. Medici și chimiști, biologi și geologi, își pun toată priceperea, toată capacitatea de muncă pentru a înlesni realizarea Planului nostru de Stat, pentru a sprijini poporul în munca sa de edificare a socialismului. Paralel cu ei, scriitorii și muzicienii, artiștii plastici și artiștii dramaticei își îndreaptă activitatea creatoare spre făurirea de arme spirituale luptei pașnice a poporului muncitor. În arta lor ei se străduiesc deopotrivă să oglindească realitățile puternice de astăzi și în același timp să ofere indemn mobilizator la luptă. Această strădanie a savanților, literaților și artiștilor noștri este neîndoios luptă pentru pace. Sprijin în lupta pentru pace a poporului este romanul lui Eusebiu Camilar „Negura” sau piesa lui Laurențiu Fulga „Ultimul Mesaj”, două acuzații zdrobitoare împotriva războiului fascist și care oglindește cu fidelitate procesul de lămurire, de creștere a maselor. Sprijin în lupta pentru pace sunt poemele Mariei Banuș și ale lui Dan Deșliu, nuvelele lui Petru Dumitriu sau Petru Dragoș, creațiile muzicale ale Hildei Jerece, ale lui Anatol Vieru. Sergiu Natra, Zeno Vancea și alții alți compozitori; tot astfel cum sprijin în lupta pentru pace sunt operele plastice ale unui Boris Caragea, ale Titinei Călugăru, Ligiei Macovei, sau Perahim și ai atâtea și atâtea alte creații noi realizate de tineri poeți, scriitori sau artiști.

Dar paralel cu această activitate a creatorilor în știință și artă, se înscrie ca deosebit de prețioasă contribuția miilor și miilor de slujitori ai culturii, necunoscuți, care fiecare la locul său de muncă, își dă aportul la lupta întregului popor, întărind astfel lupta pentru pace. Coloanele s'ar putea umple cu exemple nenumerate de profesori care își înțeleg tot mai bine menirea ducând lupta împotriva întinericului neștiinței de carte, lămurind și pe copii și masele din raza lor de activitate, ridicându-le nivelul cultural, făcându-i să înțeleagă tot mai bine rosturile de astăzi. La aceste exemple s'ar putea adăuga atâtea și atâtea pilde de bibliotecari, de conducători de câmine culturale, de atene populare. Să amintim doar de inițiativa profesorului Mihail Popescu dela școala elementară din Glodeni-Dâmbovița, care a antrenat populația muncitoare a comunei și, cu sprijinul ei, a reușit să înființeze un laborator de fizico-chimie în care exemplifică conferințele sale pe linia popularizării științei. Sau cazul învățătorului Constantin Singhel din satul Tărăța plasa Scorțeni, jud. Bacău care a reușit să aducă pe toți neștiitorii de carte din comună la cursurile de alfabetizare, sau să vorbim de directoarea școlii din comuna Borș-Oradea, care și-a înscris în planul său de activitate numeroase ore pentru munca de lămurire dusă în rândul mamelor elevilor cu scopul antrenării lor la lupta organizată pentru pace.

Sunt acestea numai câteva exemple din miile și miile care se pot da. Ele însă demonstrează cum poate orice slujitor al cărții să participe efectiv la lupta pentru pace. Neîndoios, în această direcție sarcini mari mai sunt de îndeplinit. În lupta pentru pace cărturarii noștri trebuie să-și intensifice din ce în ce mai mult eforturile. Savanților, oamenilor noștri de literă și de artă le revine înălțătoria misiune de a îmbogăți și mai mult patrimoniul cultural al poporului cu noi și noi creații, arme de luptă ale acestuia pe drumul progresului. Celorlalți cărturari le revine sarcina de a-și înțeli și mai mult munca, fiecare în sectorul său de activitate, și paralel cu aceasta de a intensifica acțiunea de antrenare a cât mai mulți oameni ai muncii manuale și intelectuale la lupta pentru pace. Totodată, alături de munca din sectorul profesional al fiecăruia, intelectualii noștri trebuie să participe efectiv la acțiunea organizată pentru pace, să contribuie cu munca lor la sprijinirea activității Comitetelor de luptă pentru pace în cadrul cărora ei au datoriat să fie factori deosebit de activi. Luminos exemplu în această direcție au cărturarii noștri în munca și activitatea slujitorilor culturii din Patria Socialismului biruitor, din țara care reprezintă prin forța și prestigiul său, cea mai sigură garanție de victorie în lupta pentru pace.

Folosind din plin această experiență, planificându-și și organizându-și cât mai bine munca, folositoare țării, poporului, cărturarii noștri își pot face datoria față de ei înșiși, față de patria și poporul lor, își pot îndeplini măreața misiune care le revine. Ei au datoriat să traducă în viață alături de poporul muncitor, versurile înaripate ale poetei Mariei Banuș:

Cu năvăliții la măcel
Știm că vorbim în chip și fel.

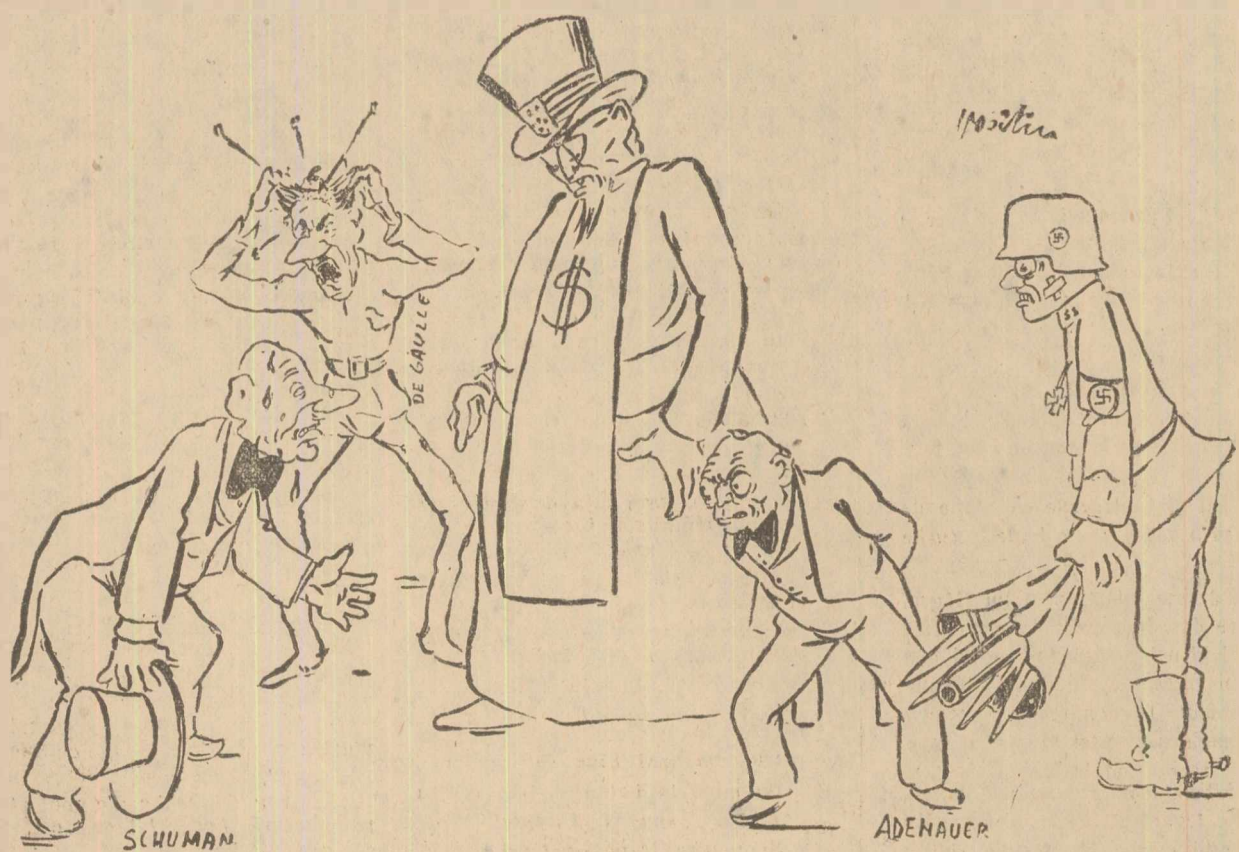
Dar știm noi mai ales un leac,
Cu care să vă dăm de hac,

Un val, o horă, un vârtel
Să vă stea potfele'n gătlej,

Horă de brațe muncitoare
Legată strâns peste hotare.

Un joc noi știm și-o strigătură,
Ce trece foc din gură'n gură.

Nu suntem carne de ospete!
Să știe corbi și să-nvețe!

SAM: — Hei, unde-i mireasa?

SCHUMAN: — Să vedeți! A fugit cu un muncitor!

tanice. Privind acest spectacol, unul dintre ofițerii britanici înșărcinați cu recepționarea aparatelor, spunea: „Evident, sunt cam scoase din uz. Dar ca ultimă călătorie, tot au reușit să treacă Atlanticul. Desigur că n'ar putea să facă drumul înapoi. Dar poate că asta și vor yankeii, ca măsură de precauție!”.

A doua întâmplare care ilustrează re-

lățile de „inalță încredere reciprocă” dintre imperialiștii americani și cei britanici se leagă de persoana unuia dintre miniștrii laburisti și a luat caracterul unui scandal politic de oarecăr propor-

tionist, că «fuziunea» propusă este de fapt o nouă ediție a programului de la Montoire (Le Montoire a avut loc în 1940, întredvederea Hitler-Pétain, unde mareașalul trădător a acceptat condițiile agresorului). Și sub conducerea Partidului clasei muncitoare, poporul muncitor al Franței se ridică împotriva acestei odioase încercări de slăbit la suveranitatea patriei sale.

Ura lui nu se îndreaptă împotriva poporului german, ci împotriva atâtorilor la război, împotriva dușmanilor libertății popoarelor, fie ei din Fran-

Timpuri noi, oameni noi

TREI ÎNTĂLNIRI

Prin gară, a trecut ultimul tren. E frig și umed. Pe stradă nu se vede Căldorii, țărani de prin părțile lipene de om. Pe calea Victoriei, din vîtrina Farmaciei de Stat înundă lumina. Deschid ușa. Pe două scaune joase, apropiate, urmărind stivele unei cărți, farmacistul și omul de serviciu. Citește următor sunt patru ore.

„CU MÂNURILE AM FRĂMÂNTAT LUTUL ISTA...”

In Apusenii Bihorului... La zece kilometri de oraș, ascunsă sub poalele munților pietroși, undeva între Crișul Negru și Crișul Repede, comuna Dumbrăvița de Coderu.

O casă ici, ...și una dincolo. Alta, la 18 kilometri peste creste. Ca să ajungi dintr-un capăt la celălalt al comunei, trebuie să treci câteva coaste de munte, călare, căci altfel nu e cu putință. Cele trei sate ale Dumbrăviței, Borz, Șoim și Urvișul de Belus, se înșiră unul după celălalt dealungul lanțului de munți, pierzându-se departe, într-o depresiune...

In vîgăuna asta izolată, o mână de țărani săraci au luat hotărîrea să-și ridice lăcaș de învîțătură... In Dumbrăvița de Coderu, la 7-8 km. de centru și la Borz, ceea ce în vale, la poalele muntelui, între mîncunșuri de brazi și ienuperi, o răsărită lumină nouă.

Zeece ani au rămas în urmă de când țărani muncitori din Dumbrăvița de Coderu au început a bate drumurile 'n lung și 'n lat pe cel 18 km., pe la ocarurile, ca să le dea voe să-și clădească, fiecare 'n satul lui, o școală primară. Pășcu Traian știe. Și ca el, știu toți ceilalți din sat, cum nu trecea o zi fără ca ei să nu-și învîrte palaria 'n vîrfurile degetelor, sub ușile „primarelor”.

— „Să trăiți!... Om strînge totul fără bani — spuneau țărani muncitori, — și om clădi-o singuri, școala... Numa dați-ne voe s'o facem și pe o nevă care să-i facă planul!”

Dar răspunsurile întodeauna erau aceleași:

— „Vouă, școală, mă? Da ce vă veni, băta-vă sfîntul de năsprăviți. Apoi ce carte le trebuie pruncilor, când tot la plug o să lucrați? Ia cărați-vă de aici și vedeți-vă de treabă!”

Sunt zece ani de atunci... Zilele au trecut unele după altele și după ele au venit săptămîni și ani. Iar copiii țărănilor muncitori din Dumbrăvița de Coderu au crescut fără să cunoască lumina cărții. Dar în acești ani gres s'au schimbat multe în țara noastră. Prin satele vecine, țărani muncitori începuseră a se trezi la viață. La Dumbrăvița veni o cărmuire nouă, forma-

ta dintre cei din sat, dintre „sărăcani”, care se porniră să-și gospodărească ei comuna.

Președinte al Comitetului Provizoriu e Borha Florian. Într-o zi, trecînd mai mulți prin Capîlna, o comună vecină, văzură cum țărani muncitori de acolo și-au ridicat o școală nouă, mare, de cărămidă roșie.

— No, amu-i timpul să ne apucăm și noi de lucru în Dumbrăvița noastră!

Și de a doua zi chiar, în luminisul dintre munți al Dumbrăviței de Coderu, la șapte kilometri de centru comunei, dincolo de cele trei creste, începuseră a se rostogoli pe vale butuci zdraveni tăiați din rădăcină, piatră, pietriș, iar dela tîrg dela Belus veneau caarele cu var. Țărani muncitori din sat, prin muncă voluntară, au adus și pregătît tot materialul necesar, au umblat la plasă după plan și după ce l-au căpătat, s'au apucat de lucru. Împărțiți pe echipe, unii juiau copaci, alții cărau și frămîntau lutul pentru cărămidă, alții ridicaseră de-acuma temelii. Nu peste multă vreme, în Dumbrăvița de Coderu, în vale, a fost gata școala de bărne cu teme-

— Cu mînurile am frămîntat lutul ista — spun cu mîndrie oamenii Dumbrăviței, mîngîind cu palmele aspre zidurile școlii lor.

Au aflat de fapta celor din Dumbrăvița de Coderu și cei din Borz. Nicl ei n'au școală. Copiii sunt nevoiți să bată zîlnic șase km. la dus și șase la întors, până la școala din centru.

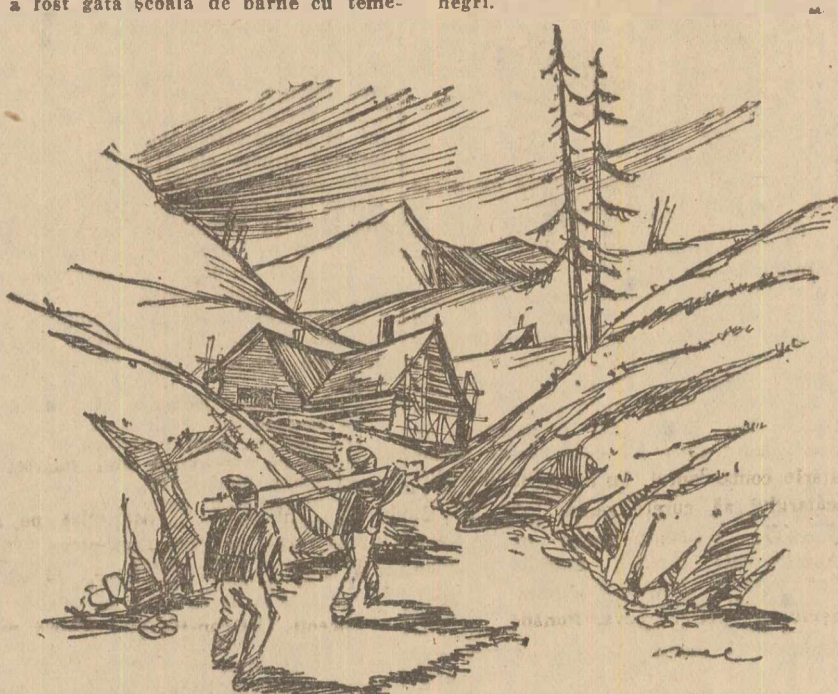
— Hai la el — și-au zis Borzenii — și-om vedea cum au lucrat.

Cu învîțătură noi, s'au întors în sat, au strîns lemne, au adus var, 5.000 de țigle, piatră, și au lucrat cu toții la cărămidă.

Acum, în stivă la Borz stau sub pădure lemnele, iar spre șosea vreo 60.000 de cărămidă își așteaptă ziua când vor fi primite în ziduri.

A noastră școală — spun Borzenii — o facem și mai frumoasă, din cărămidă roșie. Iar alături de ea vom ridica și un cîmin de zi. Ce zici, tovarășe învîțătoare?

Și tovarășe învîțătoare răde. Răde cu tîneretea celor 21 de ani ai ei, cu bucurii din obraji și luminile din ochii negri.

Ili puternice de piatră sură, peste care câteva straturi de cărămidă susțineau butucii. Drag li-i țărănilor muncitori din Dumbrăvița lucrul bun pe care l-au făcut și drag li-i Partidul care le-a venit întruajutor.

Viorica Baba

CU CARLIGUL ȘI CU ȚAGLA

Peste câteva minute, sirena va anunța prelungirea ora 7. Din noasă, cartierul «23 August», seosește «schimbul de dimineață». Dela poarta principală a uzinelor «23 August» și până la intrarea uzinei «Republi- ca», totul e un furnicar în mișcare.

Un om oacheș, de statură potrivită, merge grăbit pe linia ferată.

Gaspar Vasile începe o nouă zi de muncă. Primăvara îl face să respire cu nesăț aerul. Se simte mai puternic, mai plin de voe bună, tînar ca niciodată, deși numără 46 de ani.

Privirea lui îmbrățișează cu dragoste forțata celor care se grăbesc spre locul de muncă. Îi cunoaște pe toți aproape, căci lucrează aici de ani de zile. Sunt însă și figuri noi. Tîneri și tîneri veseli trec pe lângă el și auzim zgomotul glasurilor vioale, îl răsună în urechi ca o muzică.

După 8 ore de muncă încordată, brigada «Gh. Gheorghiu-Dej» este schimbată de brigada lui, brigada «Chivu Stolica».

Secția laminor își continuă munca.

Cuptoarele sunt pline. Întreaga uzină frează. Pe mușchii încordați al brigadelor, strălucesc brodoane de sudoare. Alături de cuptoare, Gaspar Vasile, frunțat în producție, distins cu «Medalia Muncii», începe să mîne cu carligul pe planul înclinat spre perforatoare, materialul uniform și scînteietor.

Tagla se rostogolește lăsînd în urmă vîpăi de căldură, izbește cu putere gîlbuiul dinăntea perforatorului și intră în tre vînturi. Și așa mereu, tagla de foc se rostogolește, în timpul cărora

rostopogolea neîntrerupt tagla înroșite!

Și greu mai cădeau înjurăturile și amenziile colonelului Gorăscu — șeful fabricii.

A trecut și acea epocă neagră din viața lui. Al-tul e astăzi Gaspar Vasile.

Au trecut cele cînel minute de pauză. Cuptorul dăduc înfundat și tagla se rostogolește fără încetare. Gaspar Vasile, cu ochii înțita la cupitorul plin de vîlvăți, zămbeste. Pumnul strînge cu putere carligul și mușchii se încordează. «Carligul și tagla! Imi sunt armele», a spus el într-o zi discutînd cu tovarășii săi despre felul în care trebuie să luptăm pentru a zdrobi planurile criminale ale negustorilor de moarte de peste Atlantic.

Cînd sirena anunță încetarea lucrului, Gaspar Vasile merge agale, prin halele uriașe ale uzinei și prin curtea largă. Ochiul lui îmbrățișează cu drag coșurile înalte care fumegă și fețele zămbitoare ale tovarășilor lor.

«Mai sunt încă oameni care vor război, imperialiștii anglo-americani, care vor să robească noi popoare, care vor să întunece și să distrugă această viață, pe care noi am cucerit-o, pe care o clădim noi prin munca noastră. Dar să stie țățătorii la un nou război că nu există forță care să distrugă ceea ce clădim noi astăzi», — spune celorlalți muncitori Gaspar Vasile.

Intr'un colț al magaziei de unelte, îl așteaptă în fiecare zi carligul său, arma cu care și-a cucerit viața cea nouă și cu care luptă pentru pace.

(După o corespondență a lui C. DENDRINO, coresp. voluntar)

Inceput de drum

De felul lui este din Plopeni-Prahova; un țărăn mîrîn și cu mișcări repezi. Îl cheamă Păruș Gheorghe. Este de 30 de ani și are — acolo în Plopeni — trei copii.

Pînd mai eri ațerpa pe la unul și pe la altul cerînd de lucru ca să-și poată ține familia.

In timp ce-mi povestește, îmi poveste:

— M'am săturat să tot muncesc la alții cu ziua și să aștept să-mi dea ce vor ei, izbucnește el la un moment dat. «Era într-o seară friguroasă de primăvară, când m'am hotărît să plec din sat... Nevastă-mea a sărit ca fîrta. S'a speriat și mi-a spus cuvinte grele, auzind ce-mi trăsesem prin cap. Dar gîndul asta mă frămînta prea tare de când auzisem că la Băneasa se fac lucrări mari. Și de plecat, tot am plecat; ba după mine s'au mai luat și alții cățiva țărani la fel, săvîrșiți lipșiți. Că avusesem eu grijă să mă efițuesc și cu alții și unii erau mai luminați; ba, mai trecusem și pe la organizația noastră de Partid din comună!».

In timpul povestirii, acest țărăn, sîntos ca un stîjor de pe dealurile Prahovei, nu are astîmp pîr deloc. Cînd se ridică de pe colțul de bancă pe care stă, cînd își trece peste obraz și prin păr creș și tare, plin de praf de ciment, mîinile lui cu multe noduri și bîntărituri.

Și așa s'a făcut că am ajuns la București — își continuă el gîrul cuvintelor — pe șantierul dela Băneasa. Ne-a eșit înainte tov. inginer Ascol, șeful lucrărilor, care fără multă vorbărie ne-a repartizat pe fiecare acolo unde ne pricepeam mai bine să lucrăm.

Pe mîne la betoniere mă trăgea așa. I-am spus inginerului.

Si punte frate pe treabă. Da pînă să devin betonist mă trebuia să fac și o școală de calificare; trei luni am învățat meseria asta în școală, pînă m'am calificat.

Și totul a mers apoi ca pe roate. Numai într'un an, pe șantierul Băneasa, am turnat cu echipa mea 5600 metri cubi de beton!...

In întrecerile socialiste este mereu fruntag. A fost evidențiat

de patru ori, țor tov. Munteanu Dumitru din echipa sa a fost distins cu «Medalia Muncii».

Mă uit în ochii lui în care se citește o mare bucurie. E fericit și mîndru că astăzi este muncitor calificat, că a scăpat de calice.

— «Nu-mi amintesc bine cum de-am aflat că se va construi un mare palat al radiofoniei. Dar m'am gîndit eu atunci ce-o să însemneze pentru noi, pentru noi oamenii muncii care înainte nu ascultam radio decât cînd treceam prin fața unei case ale cărei geamuri fuseseră lăsate deschise de către boierii dinăuntru.»

Stiam că eristă radio și că sunt unii care îl au în casă și îl ascultă. Radio de pe vremuri vorbea și cînta cum ziceau cei care aveau bani, câștigăși de pe spîneara noastră. Muzica nu ajungea pînă acolo, pînă în satele noastre. Și dacă cumva ajungea, se oprea în casa primarului, șefului de jandarmi și ale altora care ne sugeau sîngele!».

Spunînd aceste cuvinte, ura, o ură nemîndrănită, se așterne peste chipul lui pîrît de soarele primăverii.

Otînd din adîncul pieptului îmi spune: — «Într'un fel, poate că a fost mai bine că n'am ascultat minciunile pe care le semănau moșierii, că nu m'am încărcat suficient cu toată otrava pe care o răspîndeau cei care aveau puterea în mîinile lor.»

Dar astăzi, s'a schimbat socoteala.

Indemnul și cîntecetele Partidului trebuie să ajungă pînă în cel mai îndepărtat sat și cîtun. Oamenii muncii trebuie să asculte muzica nouă, care e una cu viața lor nouă!».

Și Păruș Gheorghe n'a mai stat pe gînduri. Locul lui era aci. Și aci a venit.

— «Vezi această uriașă schelă? Imi spune el. O privesc în fiecare zi cum crește tot mai înaltă, tot mai sus. Tare mă bucur că o să flu unul dintre acei care, atunci cînd palatul radiofoniei va fi terminat, să poată spune că a contribuit la înălțirea lui.

De aceea m'am prins cu oamenii mei din echipă să depășim planul încă odată!».

St. Copoiu

Un activist dela plasă

Umblesă svonul prin mai multe sate. Unii vorbeau că Găgea e înțeles cu chiburi să zăpăcească mințile oamenilor și să saboteze înșămîntările. Alții o țineau morțiș că a fost lovit pe vremuri la cap și acum i se năzare. Agentul sanitar, cînd vorbea despre Găgea, făcea un anume semn cu mîna la cap. — «O îi avînd ceva în sînge, neică!».

Numai președintele Comitetului Provizoriu s'a întunecat la față cînd a auzit că pe Găgea îl băntue necuratul. A strîns pumnii și a zis: — «Aici e faptă de chibur!».

Pînd una-alta, în seara acela cîțiva vecini se strînseseră în odala lui Găgea.

Pe Dragomir Nedelea, femeia n'a vrut să-l lase. I-a rețezat-o scurt cînd l-a auzit:

— Vezi-ti de treabă, omule! Ce să te pui contra la astfel de semne? Dacă-l băntue dracul pe Găgea, ce rost al tu să-ți pierzi noaptea re el? Crezi că sperii diavolul?

Dar Dragomir vroia să aște ceva.

— Aici e lucru însemnat, femele, — i-a răspuns el. Că numai chiburii umblă cu asemenea svonuri!...

Pînd la urmă, femeia s'a hotărît să vină și ea. Sădeau acum alături de ceilalți vecini în odaia lui Găgea. Se întînseră la vorbă. Unul primise a povesti ce i s'ar fi întîmplat unu plugar din satul învecinat, cu un led negru care i-a ieșit în cale și l-a rățăcit.

— Astea sunt semne! a zis o femeie și și-a pus repede mîna la gură.

Apoi, la ușa a bătut cineva și în odăa a mai intrat un tînar. Nu-l cunoștea nimeni. Ori, parcă mai trecuse odată prin sat...

Dacă închid o clipă ochii, îl fac și acum în mințe chipul. Era ca și cum cineva ar fi apăsă cu mișcări repezi, sigure și puternice, o bucată de ghips, ca să modeleze o figură de om. Și ieșise fruntea aceia bolțită, nasul gros și drept așezat în mijlocul feței, pomeții ieșiți în afară și gura puternică, hotărîtă și aspră.

De sub arcadele groase, ochii palpitau numai viață. I-am auzit prima oară vocea cînd a dat „bună seara” tuturor și s'a așezat pe laviță. Era puternică și puțin răgușită vocea, acum parcă încep să înțeleg! Înainte să mă culc, citisem o

roștind cumpănit cuvintele. Nu știu ce impresie de forță stăpînită dădea, așa cum se așezase ușor aplecat, cu pîrul negru și aspru nu prea așezat și mîinile mari, grele, odihnindu-se pe genunchi.

Ia fîmurit pe oamenii că umbla de două zile și-o noapte, trimis de organizația de plasă a U.T.M.-ului, ca să prelucrez cu oamenii Planul de Stat și sarcinile ce le revin în înșămîntări. În noaptea asta își făcuse socoteala să rămînă în satul vecin și să doarmă. Dar a aflat că Găgea din Călugăreni e bîntuit de diavol. Și a pornit în miez de noapte la drum:

— Am venit să vă spun, măi tovarăș, că mi s'a mai întîmplat să aud o asemenea poveste într'un sat. Și pînă la urmă a ieșit la lumină adevărul: că nu există niciun diavol și numai chiburii pususeră la cale toată isprava, ca să zăpăcească mințile oamenilor.

O fi fost, că chiburii umblă cu așa ceva, a zis una dintre femei. Dar există și diavol.

Tînarul a scos atunci o broșură subțirică din buzunar și a bătut-o cu palma.

— Ia să auziți ce scrie la cartel Vreți?

A început să citească la lumină găzornitel. Din cînd în cînd, se mai oprea. Pomenea câte o faptă de-a chiburii pe care a cunoscut-o el; și le explica cuvintele mai grele. Apoi, pornea din nou gîrlul cititului. Iar țărani muncitori strîși în acea seară în casa lui Găgea ca să vadă „ce-i cu diavolul”, au început, pe măsură ce tovarășul depăna firul broșurii, să înțeleagă altfel lucrurile.

Il urmăreau atenți cuvintele. Omul se țiuse face ascultat din prima clipă. Doar din cînd în cînd câte unul mai punea o întrebare.

De Găgea, care ședea și el pe laviță, uitaseră aproape. Nu mai la sfîrșit, sărăcanul Dragomir și-a adus aminte de el și i-a spus cu glas de batjocură:

— Ia zi și tu mă, cum s'a fost as'noapte cu diavolul?

Găgea a plecat capul și s'a frîmăntat un pic. A sărit însă nevastă-sa, îndată:

— Alea ce ne-a citit tovarășul, ori fi la alții. Noi nu suntem chiburi! Noi am văzut!

— Ia mai taci femeie! a zis atunci și Nedelea. Măi fraților, acum parcă încep să înțeleg! Înainte să mă culc, citisem o

Florin Petrescu

Intoarce casa

Te oate acestea s'au petrecut în anul 1947 atunci când luptele pentru eliberarea satului Suanhe-bao erau în toi.

În ziua și noaptea băntuia vântul, era frig și apa din bălți începea să prindă o polghită de gheață. Într-o noapte întunecoasă o unitate a Armatei Populare de eliberare înalță pe o cărare îngustă pe marginea cărăia creșeau tufe cu țepi și frunze uscate. Țepii se agățau de mantalele soldaților care mergeau cu greu pe drumul desfundat și glodos. Mulți alunecau, cădeau în gropile pe care nu le puteau zări în întuneric, se ridicau și porneau înainte.

Cu toate greutățile ostași înaintau repede. Cei care mergeau în urmă se sileau să nu se depărteze la o distanță prea mare de avangardă. Era destul să-și despartă câțiva pași și primejdia răcirii cu greu ar fi putut fi evitată. Cel din față îi strigau, aruncând în același timp pe marginea drumului bulgări de var, care și aceștia puteau fi greu văzuți în beșna care din ce în ce devenea mai de nepătruns.

Ostașul Li-Guan-He care fusese înainte vreme în armata Kuomintangului se simțea obosit. Broboane de sudoare îi curgeau pe frunte, toțuși inima îi era plină de bucurie. Li-Guan-He era de fel din Suanhe-bao. Chiar din primele zile, ostași mai bătrâni îi spuneau adeseori în glumă: «Uite vezi, ai să fii în curând acasă». Li zâmbea răspunzând cu mândrie: «Sunt un ostaș al revoluției. Unitatea mea, e casa mea». Cu toate acestea în adâncul inimii dorința lui era să ajungă cât mai repede acasă.

După eliberarea lui Li din armata Kuomintangului, el deveni ostaș al Armatei Populare de eliberare, unde se simțea cu totul în altă lume. Dela cei de acasă nu primise nicio știre.

La început se gândea să dezerteze. De obârșie țărani, Li nu se simțea cătuși de puțin atras spre armată și era convins că din el nu va ieși niciodată un bun ostaș. «Comuniștii m'au eliberat din armata Kuomintangului în care lumea se purta cu mine așa cum te porți cu un animal—se gândea el,—dacă m'au eliberat de ce nu mă lasă acum să plec acasă?». Li nu se gândea că întorcându-se acasă el ar fi putut cădea din nou în ghiarele Kuomintangului. Odată prins, soarta lui ar fi fost din nou războiul. Singura lui dorință era să-și vadă măcar pentru o clipă fiul, pe micul Czin-bao. «Să-l văd odată, — își spunea Li, — și apoi pot să mor». Când se gândea la fiul său, când își amintea de clipele acelea în care copilul râzând întindea spre el mâinile lui mici, Li simțea că o tristețe amară ca o mână de fier îl prindea de inimă.

După eliberare Li s'a trezit într-o unitate formată din foști ostași ai Kuomintangului. Odată detașamentul lor a fost trimis undeva spre nord. «Încotro ne ducem?» — îl întrebă Li pe unul dintre ostași. Alinaud că pornesc spre interior pentru refacere, Li se întristă. El hotărî că trebuie cu orice preț să ajungă pe front. Linia frontului trecea prin apropierea melegurilor lui și Li se gândea că lucrul acesta îl ajută să fugă mai ușor.

După cinci zile, în timpul unui scurt popas un tablou neobișnuit îl atrase atenția: un grup de țărani cu pari și funii măsurau câmpul.

— Ce e, construiți un drum? Nu e păcat de apă o recoltă frumoasă... spuse Li, adresându-se unui țăran în vârstă care stătea în marginea șoselei.

Acesta privind cu atenție vechea uniformă a Kuomintangului pe care o purta Li, răspunse:

— Ce crezi că astăzi sunt aceleași legi care erau și în timpul japonezilor? Află că împărțim pământul pentru cei săraci.

— Împărțiri pământul?! — exclamă Li. — Oare un sărac poate căpăta pământ fără plată?...

Lui Li nu-i venea să creadă. Cu toate acestea zi de zi tablouri asemănătoare atrăgeau privirile lui. Odată, în timpul unei plovi torențiale detașamentul se opri pe neașteptate să facă un popas. Ploaia curgea din abundență. Inima lui Li era plină de tristețe. Alegând un moment potrivit când în casa în care se oprise nu era nimeni, el se adresă stăpânei, o bătrână cu fața stăfilită și cu părul cărunț, strâns la ceață:

— Uite — zise el — cunosc un țăran care-și duce zilele de azi pe mâine vânzând legume și e atât de sărac încât se simte fericit când în casa lui se găsește măcar ceva de mâncare. Ce zici mamă, poate țăranul ăsta să capete pământ?

Țăranul cu pricina era însuși Li, care, bineînțeles nu vroia să recunoască acest lucru față de bătrână. Aceasta îl privi mirată și răspunse:

— Chiar al nostru e tot atât de sărac ca și țăranul despre care vorbești tu. Cu toate acestea a căpătat pământ.

Auzind aceasta Li se învioră.

«Bine procedează comuniștii, — se gândi el. — Ce bine ar fi ca familia mea să trăiască și ea într-o regiune eliberată!»

Totuși el își dădea seama că aceasta nu este încă decât un vis. În satul lui natal astăzi ca și înainte stăpân era moșierul, biruri grele apăsau pe grumăși țăranilor, iar poliștii Kuomintangului trimiteau cu forța pe flăcăi în armată. La amintirea acestor lucruri Li se întristă din nou.

După o pauză de două luni de zile, timp care trecură pentru refacerea unității, Li plecă voluntar pe front. Începu să-și dea seama de multe dar în gândul lui ca și înainte nu trăia decât micul Czin-bao, copilul lui pe care-l vedea râzând și întinzând mâinile sale mici. De două ori Li a luat parte la lupte și cu toate că i se ofereau destule ocazii, nu a dezertat. Odată, împreună cu comandantul unității la pornit în căutarea soldaților Kuomintangului care se ascunseseră undeva în dosul dealurilor. Atunci când comandantul a luat-o într-o altă direcție, Li rămăs singur ar fi putut să arunce carabina și să se facă nevăzut. El însă nu făcu altce decât să se gândească că ar fi urât să procedeze așa, că ar pune într-o situație nepătrunsă pe comandantul care se purta atât de bine cu el. «Cu altă ocazie» — se gândi Li. Totuși când i

se oferă și a doua ocazie el iarăși nu dezertă. De data aceasta îl împiedică amintirea celui mai bun prieten al său comisarul politic al unității. Uneori în scurtele momente de odihnă, ținând carabina subțioară în așa fel ca să poată aprinde o țigară, el se gândea că acum nu ar avea niciun sens să se întoarcă acasă, acolo unde mai domnește încă mizeria și foamea. Singura cale era să ducă revoluția până la capăt. Atunci îi vor da pământ. El va începe să lucreze pământul cu stăruință și n-o să mai știe de nevoi și de lipsuri.

În rândurile Armatei Populare de eliberare, Li-Guan-He a luat parte la multe lupte. Începu să înțeleagă mai bine evenimentele. Adeseori spunea:

— Căpeteniile Kuomintangului sunt mai răi decât câinii. Abia aștept ziua în care ne-oim socoti cu ei odată pentru totdeauna.

Veni vara. Unitatea în care lupta Li-Guan-He ajunsese la o distanță de 50 de li *) de satul său natal.

Seara, în timpul popasului, Li nu putu să adoarmă mult timp. În sufletul său se dădea o luptă crâcnă. Îi era dor de acasă, un dor nespus, dar la gândul că se va despărți de unitatea lui, o durere îi strâpungea parcă inima.

Observând că în bucătărie arde lumina, el se în-

dreptă într-acolo, pentru a nu rămâne singur cu gândurile sale. În bucătărie comandantul, cu mâinile suflcate, îl ajută bucătăreșii să cufere zarzavatul. Văzându-l, Li simți că ochii i se umplu de lacrimi. Comandantul era un muncitor din Sandun, un vechi și bun prieten al lui Li. Văzându-l intrând, el înțelese că în inima ostașului se petrece ceva. Punând cuțitul deoparte, îl întrebă calm:

— Ce-i cu tine?

— Nimic, — răspunse Li, — îmi pare rău să mă despart de tine.

Comandantul, luându-l de mână îl duse în camera învecinată.

— Li, — îi spuse el, — eu știu la ce te gândești tu. Spune-mi cine dintre noi nu are oameni dragi și apropiați? Dacă Kuomintangul nu ar fi început războiul civil, după războiul anti-japonez ar fi fost de mult acasă. Astăzi ar fi lucrat în producție. Eu știu bine că atâtă timp cât puterea Kuomintangului nu va fi distrusă, nici eu nici tu nu vom putea avea o viață omenească. Gândește-te bine Li! Cu cât vei lupta mai bine, cu cât mai mulți dușmani vei nimici, cu atât mai repede te vei întoarce acasă.

După această întâmplare, Li deveni cu totul alt om. Amintindu-și de fiul său, de zămbetul lui copilăresc, el își lua carabina și pentru a se antrena, trăgea la țintă pregătindu-se să nimicească cât mai mulți dușmani. În lupte dădea dovadă de mult curaj. În timpul unui atac, Li a fost de două ori ușor rănit, dar nici odată nu a părăsit câmpul de bătălie. Văzându-l însingurat, ostași vroiau să-l scoată din luptă. El însă refuza.

Odată, seara, detașamentul porni la drum. Comisarul politic l-a anunțat pe ostași că-i așteaptă un marș forțat și lupte grele. Pe drum, Li își dădu seama după stele că se îndreptă spre drumul care duce către casa lui. Faptul acesta l-a bucurat. Dealurile acoperite de bălări, mlaștinile glodoase și adâncii îngreuiară înaintarea. Li nu lua în seamă greutățile întâmpinate, mergea mereu înainte și-i încuraja pe cei ce rămăneau în urmă: «Haide, mai repede, mai repede!». Unul dintre ostași, un om ironic și puțin răutăcios îi spuse zămbind:

— Unde te grăbești? Nu cumva îți închipui că nevasta te-așteaptă la poartă?

Li se simți puțin rușinat, roși și răspunse:

— Nu fac decât să îndeplinesc un ordin. Mi-e fri-că să nu o ștergă dușmanii din loc.

Comisarul politic, care se găsea în apropiere, auzind aceste cuvinte, se apropie de Li și-i spuse câteva vorbe care-l îndură și mai mult curaj.

Detașamentul înaintă în marș forțat. Cercul era negru ca de tuci, de undeva sufla un vânt rece. Curând, înspere partea de răsărit începu să se lumineze de ziua.

Pe măsură ce zorile se revărsau, inima lui Li bătea din ce în ce mai tare. Un tremur nervos îl trecea prin tot corpul. Jos, pe pământ, se așternea o ceață albăstrie. Nu trecu mult și Li își dădu seama că dela cântul care se zărea în apropiere până în satul său natal, nu mai era decât o distanță foarte mică.

Presimiri grele îl chinuiau. Cu toate că se luminease de mult, de jur împrejur domnea o liniște mormentală. Nici o mișcare, nici o voce de om nu se auzea, nici măcar cântecul cocoșului. Lui Li i se păru că în jurul său murise viața, că nu mai rămăsese acolo decât pământul acoperit de bălări peste care plutea ceață albăstrie. Îl cuprinsese un sentiment de ne-liniște. Dar la gândul luptelor grele care-l așteptau, sentimentul acesta se risipi.

*) 1 li = cinci sute metri.

Nuvelă de LIU-BAI-IUN

Pe semne detașamentul fusese descoperit. Undeva departe se auzi tăcântul unei mitraliere. Apoi, rachete roșii — una după alta — se ridicară vertiginos spre cer. Comandantul și comisarul politic porniră în goană spre cântutul din apropiere. Ostași îi urmară. Distanța se micșora văzând cu ochii. Peste câteva minute Li zări satul său natal.

În depărtare se vedea un șir de tranșee, o rețea de sarmă ghimpată. Mitralierele făceau secerând în stânga și'n dreapta... Lui Li îi veni în minte gândul că unul din miile, din sutele de mii de gloanțe poate nimeri în inima copilului său. La gândul acesta inima i se strânse și ura împotriva celor ce luptau în rândurile Kuomintangului deveni și mai mare. Toate acestea trebuie să se termine odată! Să se termine mai repede! În aceiași clipă, comisarul politic se apropie de el, îi strânse mâna și privindu-l în ochi, rosti:

— Ei, Li, a venit momentul să arăți ce poți!

— Dece, tovarășe comisar? — întrebă Li.

— Aici e casa ta. Tu cunoști și oamenii și împre-

seamă lovi aerul cu cravașa. Acesta era semnul că cel legat trebuie dus acolo unde se adună cei recrutați. Cravașa atinse copilul și acesta începu să plângă.

Li, tărănd poliștii după el, se repezi la Pir-Er răcnind din răspuneri:

— Dacă ai nevoie de oameni, la-mă pe mine. Să nu lovești copilul!

— Frumos! — zise Pir-Er zămbind diabolic, — dacă-i așa hai cu mine! Și împingându-l pe Li, poliștii Kuomintangului începură să se depărteze. Soția lui Li-Guan-He, cu copilul în brațe, fugi în casă, plângând. Ea apură în grabă pânza soțului și mergând cu greu din cauza sarcinei, ieși să ajungă din urmă pe cei plecați.

— Domnule, domnule, — îi striga ea lui Pir-Er, — dați-i voie soțului meu să-și ia pânza! Fără să privească înapoi, poliștii se depărtau. Li-Guan-He se întoarse și văzu copilul plângând în brațele mamei. Oită din greu și ochii-i se umplură de lacrimi...

...Vântul se stărnă cu putere. Li-Guan-He privi încă odată casa dărâmată și scrângind din dinți porni pe ulicioară. Abia acum auzi el că undeva în depărtare gornistul suna adunarea. Abia făcu câțiva pași și simți că cineva îl prinde de guler. Era comandantul. Li spuse în glumă:

— Unde-ai umblat? Iar nu ești disciplinat?

Li nu-i răspunse nimic. Atunci comandantul i se adresă de data asta cu un ton serios:

— Te-ai purtat minunat în această luptă, Li.

Au ieșit amândoi pe ulița principală. În sus și'n jos treceau ostași. Unii duceau suluri de sarmă ghimpată, alții arme.

Începu să ningă. Vântul își înțeți mânia suflând din ce în ce mai puternic. Li însă nu simțea frigul. Comandantul mergea tăcut alături de el.

La un moment dat văzură în fața lor o bătrână neputincioasă și oarbă. Zdrăreț murdare abia îi acoperea corpul. Sprijinindu-se cu o mână într-un baston, ținând cealaltă întinsă de parcă ar fi voit să pipăie aerul, bătrâna cerșea mila trecătorilor. Adeseori, o prinduse în loc și ascultând pașii soldaților ea întreba cu vocea ei slabă:

— Soldați, soldați, de unde sunteți voi?

Ocupați cu treburile lor, soldații nu o luau în seamă.

Dintr'odată, auzindu-l vocea, Li-Guan-He deveni palid ca varul. Apoi se repezi la bătrână, strigând:

— Mamă, dumneata ești?

Bătrâna neputând să vadă cine o strigă, nu răspundea. Scăpă bastonul, și cu mâinile el neputincioase căuta să se mențină în picioare.

Li o luă de mână și spuse încet:

— Mamă, sunt eu, Li-Guan-He.

Bătrâna își trecu mâinile pe fața lui, apoi spuse sfârșită:

— Li-Guan-He, copilul meu!

Spunând aceste cuvinte, căzu în nesimțire.

Comandantul privea tăcut această scenă sfâșietoare. Fața-l se întunecă, albul ochilor se înroși. Când bătrâna căzu, comandantul împreună cu Li o ridică de jos, strigă sanitarul care trecea pe uliță și o puse cu grijă pe brandacă. Scoțându-și scurtele văluite cel doi băbrați acoperiră pe bătrână. Apoi se îndreptară cu toții spre centrul sanitar. Li mergea în față. La intrare se întâlni cu comisarul politic. Acesta nu observă brandacă și-l întrebă îngrijorat pe Li:

— Ce-i cu tine? Ești rănit?

Li îl privi tăcut cu ochii plini de lacrimi. Comandantul se apropie de el, arătă brandacă și zise:

— E mama lui Li.

Atunci comisapul politic își aminti că Li e din acelaș sat cu el.

— Mai repede, să vedem ce e cu ea...

Apoi intră și el în camera în care fusese înghesbat un centru sanitar. Aici câțiva ostași grav răniți așteptau ca medicul să-i panseze. Alinaud că bătrâna depe brandacă e mama tovarășului lor de luptă, ei spuseră toți ca un singur om că vor aștepta și că doctorul trebuie în primul rând să aibe grije de bătrână.

După injecție, mama lui Li începu să-și vină în fire.

Li-Guan-He stătea în genunchi în fața patului. Mâinile mamei îi mângăiau fața.

— Sunt vinoată față de tine, copilul meu, — începu bătrâna, — n'am știut să-ți păzesc soția...

— Nu e timpul să vorbim acum despre asta mamă, — răspunse Li cu blândețe.

— Nu, fiul meu, — continuă bătrâna, — îți voi povesti totul, totul... N'au trecut nici trei luni din clipa în care al plecat și bandiții Kuomintangului au năvălit din nou în casa noastră. Ei au spus că ai dezertat din armată, învinuindu-ne că știm unde ești și că te ascundem. Au spart ferestrele, au sfărâmat ușile și patul, apoi au spart totul ce aveam în casă. Ne spuneau că dacă nu le arătam unde ești, vor lua drept ostatec pe fiul tău. Le-am răspuns că nu știm de tine.

«Cât privește pe micul Czin-bao, — le-am spus eu, nu-l puteți lua ca ostatec. El e cel care trebuie să continue neamul lui Li. Luați-mă mai bine pe mine».

Abia am spus aceste cuvinte și zeci de lovituri începură să curgă ca ploaia asupra mea. Vezi fiul meu, n'am știut să-mi acopăr ochii. Am rămas oarbă...

După ce m'au bătut, mi-au spus: «Ce să facem cu tine habornică bătrână? Pe tine te așteaptă sicriul!».

Apoi începură din nou să mă bată. Văzând că nu e nimic de făcut și că bandiții pot să mă omoare, soția ta spuse: «Mamă, lasă, mă duc eu mai bine ca ostatec, iar pe Czin-bao ți-l las în grija dumitale».

Randiții au apucat-o de mâini și au târât-o după ei... După ce au plecat, au venit alți ticăloși care m'au dat afară din casă...

Li-Guan-He își aminti că atunci când poliștii l-au târât în armată, soția lui era gravidă. O vedea acum, vie, înaintea ochilor. Vedea fața ei blândă, suptă de foame, mâinile ei mici bătătorite de muncă, blonda el ruptă și decolorată...

În pragul centrului sanitar se adunaseră soldații din detașamentul lui Li, se adunaseră toți cei ce auziseră că Li își găsisse mama.

Stând în genunchi, în fața patului, cu privirea în-

pălenjenită, Li întrebă încet printre lacrimi:

— Mamă, dar unde e copilul?

— Hai cu mine, — răspunse mama, încercând să se ridice depe patul de campanie.

Li-Guan-He o ajută, ieșiră. Li și tovarășii săi de luptă, ajutându-o cu grijă pe bătrână, se îndreptară spre o colibă ce se zărea în apropiere.

Acolo, în coliba aceea, pe paie, dormea micul Czin-bao.

Li-Guan-He se repezi la copil și-l ridică în brațe. Comisarul politic își scoase scurtă și o puse cu grijă pe umerii copilului. Li tăcea. Văzându-și copilul, își aminti din nou de soție. Lacrimile îl înecau...

Li-Guan-He și însoțitorii săi ieșiră din colibă. Pe atradă se auzeau voci, soldații alergau în toate părțile. Țăranii se întorceau în sat, îmbrățișau ostașii, vorbeau cu el.

Sufia un vânt puternic. Ninge. Ici colo se auzeau răsete, glume, vorbe vesele... Li-Guan-He, strângându-și copilul la piept, comisarul politic, comandantul și câțiva ostași care o ajutau pe bătrână porniră spre sediul comandamentului.

Aici a petrecut bătrâna câteva zile. Curând, detașamentul trebuia să plece mai departe.

Trei zile după eliberarea satului, noile autorități ale regiunii îi rezervară lui Li-Guan-He o casă compusă din două odăi și absolut tot ce era necesar familiei. Întreg detașamentul, în frunte cu comandantul și comisarul politic îl ajutară lui Li să-și aranjeze noua gospodărie.

Li era ceva mai vesel. E adevărat că-și amintea cu durere de soția lui, neștiind dacă e vie sau moartă. Totuși, purtarea caldă și prietenească a tovarășilor săi, a țăranilor care adeseori veneau să-l vadă, toate acestea erau ca un balsam pentru sufletul lui îndurerat. Pentru prima oară tovarășii săi observară că Li zămbește din când în când.

Atunci când aranjarea casei era în toi, se auzi dintr'odată sunetul goanelor și al gongului. Li ieși să vadă despre ce este vorba. Ce era? Președintele regiunii venea în casa lui Li-Guan-He pentru a prinde de ușa casei lui acea tăbliță de lemn care adeverea că în casă locuiește familia unui ostaș viteaz. Tăblița aceasta se numește «GuanJunpai»...

Li era emoționat. Președintele îl felicită și-i spuse:

— Am hotărât să destinăm oameni speciali care să aibe grijă de mama dumitale. Fiți pe pace!

Lui Li i se părea că visează. Își aminti că nu de mult îl întrebaser pe țăranul acela pe care-l întâlnise în marginea șoselei: «Oare un sărac poate căpăta pământ fără plată?». Atunci nici nu-l trecea prin minte că el însuși va căpăta pământ...

Cu un zămbet fericit Li-Guan-He îl petrecu pe președinte până în prag.

Se'nsera. Czin-bao stătea pe pat și mănca cu poftă. Îl înconjură un grup de ostași. Toți căltau să-l mângâie și să-l distreze. Țăranii care veniseră să-l felicit pe Li-Guan-He plecară pe la casele lor. Mama îmbrăcată într-o rochie nouă, stătea fericită în mijlocul ostașilor. Într-un timp, fața ei se întunecă și chemându-l pe Li de-o parte, îi spuse:

— Toate sunt bune. De-ar fi cu noi și soția ta. Ce-o fi cu ea? Trădește? Poate suferă?...

Bătrâna începu să plângă.

— Lasă mamă, — spuse Li — să nu ne gândim acum la acestea.

Comisarul politic se apropie de ei spunând cu blândețe:

— N'ai grijă mamă. Am aranjat totul în așa fel ca Li să rămână cu dumneata.

Auzind aceste cuvinte, Li-Guan-He se înroși și întrebă:

— Tovarășe comisar, dumneata socoți că am terminat cu Kuomintangul?

Cu toate insistențele comisarului, Li refuză categoric să rămână măcar o singură noapte în casa lui. Îl luă în brațe pe Czin-bao, îl sărută, își luă rămas bun dela bătrână, mamă și împreună cu ceilalți ostași, porni spre unitate. Noaptea târziu veni ordinul de deplasare.

Fulg mari cădeau peste sat. Țăranii dormeau încă atunci când detașamentul porni în direcția Mucden.

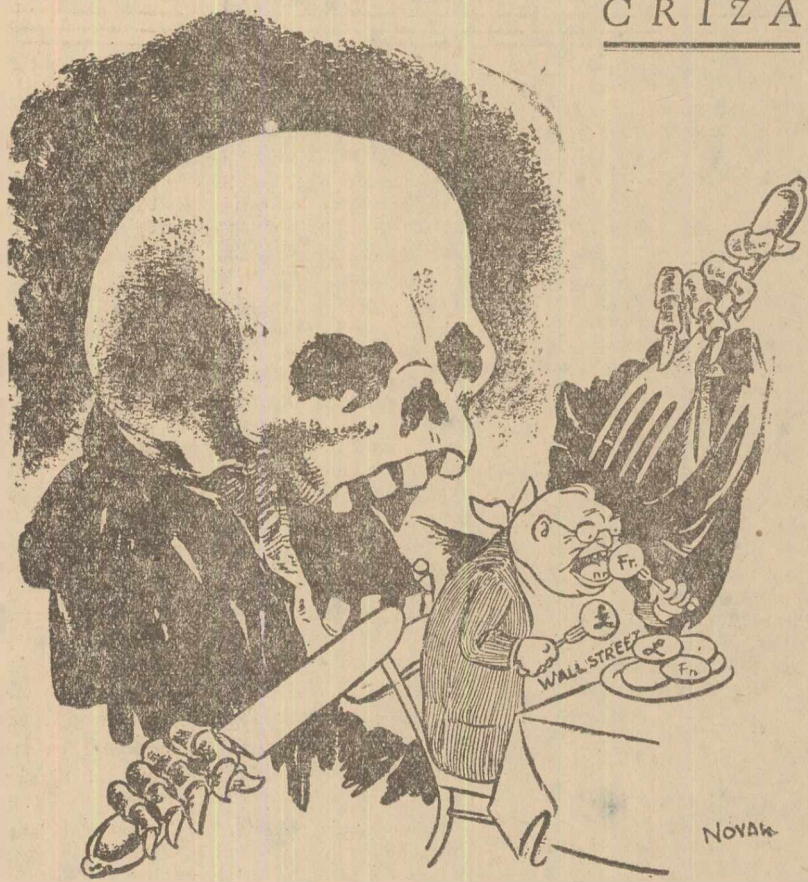
Când detașamentul coti spre sud, Li-Guan-He aruncă o ultimă privire asupra satului. Deasupra acoperșurilor se ridica ușor fumul din hornuri. Undeva cânta un cocoș.

Detașamentul fără să se oprească o clipă își continuă drumul.

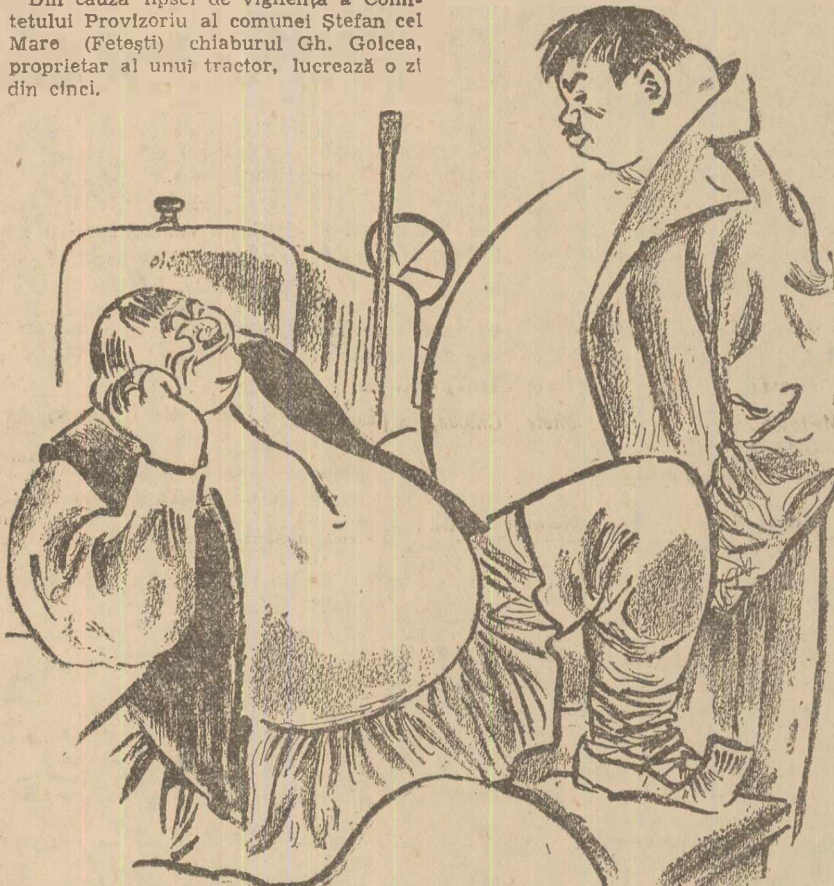
Traducere după versiunea sovietică a lui N. PAHOMOV de Mihail Djentemirov

Detunabilitatea

CRIZA

Din cauza lipsei de vigilență a Comitetului Provizoriu al comunei Ștefan cel Mare (Fetești) chibaburii Gh. Golcea, proprietar al unui tractor, lucrează o zi din elci.

— Cum stai cu înșămânțările?
— Minunat... 8 la sută!
— Bine, dar te ajută și Comitetul Provizoriu.

„URSITA REA!”

— Să fie mai oacheș? Ori blond de tot? Zi cum îl vrei, că baba îl-l găsește...
— Cum mi-o fi „ursita”!
Baba se aplecă spre fată:
— Păi dacă mai dai ceva, poate baba să o arunceze și pe asta. Numai să-mi spui cum îl vrei. Înalt și blond? Atunci o să te coste mai scump, că flăcăii înalți și blonzi se găsește mai rar.
Fata privea stângherită în podele și tăcea. Baba Matran așternu atunci cărțile și privi peste ele:
— Mi se pare că tot cu unul de ăsta te măriți. Ca să-mi aduci mie dubla de porumb. Hă, hă! Și-o să aibă măicuță pământ mult și vite...
Fata se smuci:
— Adică să fie chibabur? Dă-l la dracu!
— Păi chibabur fetei, cum altminteri? Dă-ți căreia n-ai nici după ce bea apă și umblă flenduros?
Dialogul acesta nu-i un basm. El s'a repetat, schimbându-se pe tot, pe colo, zile la rând. Iar babei Aneta Matran din orașul Vaslui îi mergeau treburile strună. „Specialitatea” ei erau prezicerile și vrăjile. Din când în când mai dădea lecții și bolnavilor care îi călcau pragul. De curând însă s'a lăsat de

asemenea afaceri, pentru că într-o seară l-a bătut în ușă o femeie. Baba Matran l-a deschiș.
— Poftim măicu! Ce-ți dorește sufletelul?
— Am ceva de vorbit. La dumneata a venit mai acum câțiva timp Kon, bărbatul meu.
— Prevădătoare, baba Matran îi răspunse:
— La mine o fi venit, dar parcă pot eu să-i știu pe toți câți își intră în casă?
— La dumneata a venit, stăruie femeia. Îi durează șalele de se ostoi. Se de durere și i-ai dat o băutură.
— Ei, s'a făcut bine?
— Păi de, nu-l mai dor șalele.
— Așa-i?
— „Nu-l mai dor șalele de loc, fiindcă să vezi cum a fost: ieri l-am dus la cimitir.”
După o asemenea vorbă, baba s'a speriat rău. Dar nu era decât începutul necazurilor ei. Pentru că mai acum câteva zile „a fost demascată la Vaslui” — așa cum ne anunță corespondentul nostru C. Vasiliu — femeia Aneta Matran care se înțeleptea cu des-căntece și vrăji!

O mulțime de oameni nativi, înăpoiți, au căzut pradă „vrăjilor” babei, dovadă în felul acesta că urmele ignoranței în care au fost

F. P.

„Ce mă fac dacă nu port pantofi cu numărul 39?”

Sunt o salariată care m'am evidențiat în muncă. Drept răsplată pentru efortul pe care l-am depus în ultimul timp, mi s'a oferit un tichet care îmi dă dreptul de a cumpăra pe puncte o pereche de pantofi cu talpă de crepe. Cred că vă imaginați ce bucurasă am fost! O pereche de pantofi, nou noui cu talpă de crepe... și tocmai acum la începutul primăverii, nici nu puteam veni la un timp mai potrivit!

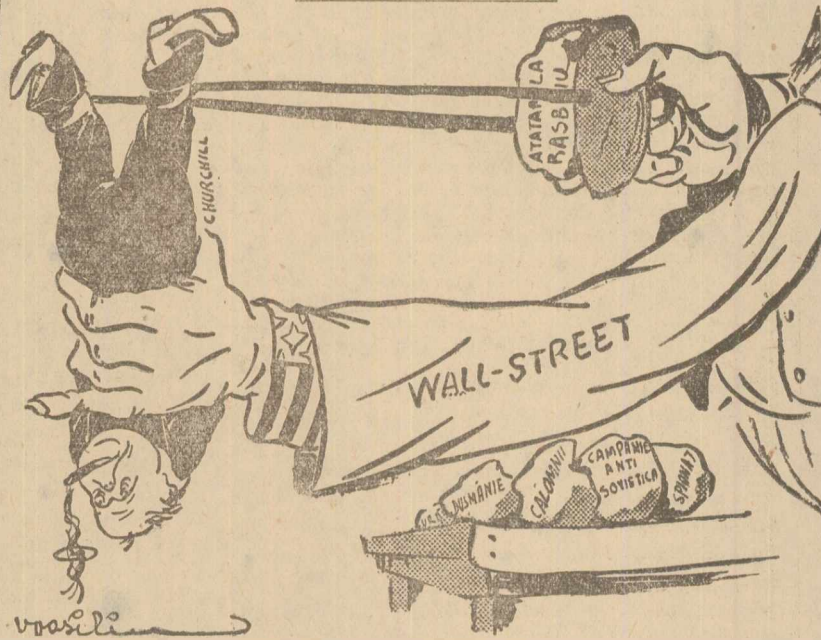
Așa dar am luat tichetul, l-am citit bine ca nu cumva să fie vreo greșală. Nu era nici una. Numele, pronumele, numărul buletinului de populație, circumscripția, toate erau în cea mai bună ordine, scrise caligrafic, la rubrica respectivă. Am citit apoi instrucțiunile de pe verso: pantofii trebuie să-i ridic de la cooperativa „Steaua Roșie” din Calea Victoriei 11 și în mod obligator pînă la 20 Aprilie, dată după care va-

labilitatea tichetului în- cetează.
Ca să n'am surprize și mai ales ca să nu mă înghesui la coada, profitând de câteva ceasuri libere, am luat tramvaiul, am coborât la stația Lipsca și după cinci minute mă aflam în fața cooperativei „Steaua Roșie” din Calea Victoriei nr. 11.
Act, coadă. Nu-i nimic, — mi-am zis, — voi aștepta.
Și am așteptat. Răbdarea mea firește n'a fost zadarnică, fiindcă a venit și rândul meu. Un vânzător m'a întrebat ce doresc. Drept răspuns am scos din geantă tichetul și i l-am ardat.
Vânzătorul l-a luat, s'a uitat cu atenție și m'a poftit să iau loc. Apoi m'a întrebat ce număr port.
— Trezeci și șase — i-am răspuns.
— Trezeci și șase? Ne lipsește. Nu avem decât dela trezeci și mică decât numărul nou în sus...

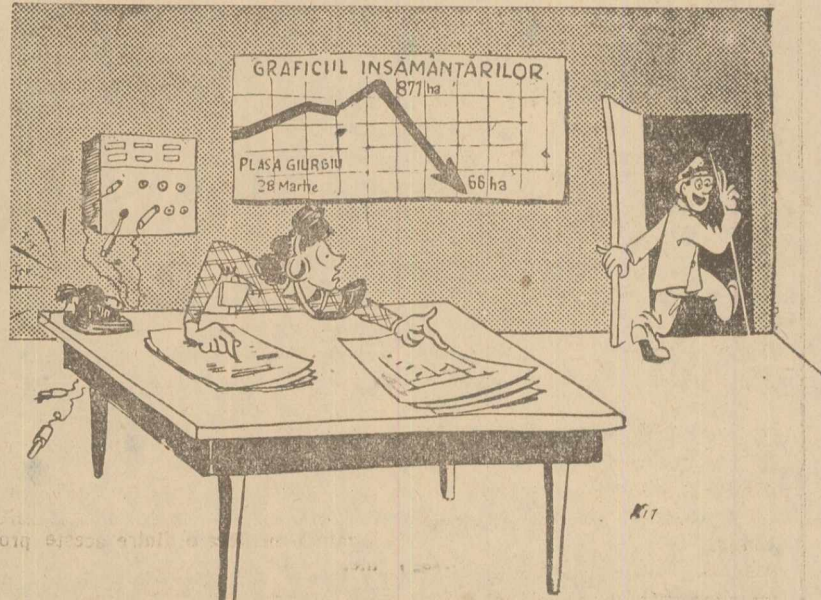
— Dar vești avea și trezeci și șase?
— Știu și eu? Mai încercați.
Am mai încercat. Un alt vânzător, la fel de amabil, mi-a oferit din nou să cumpăr pantofi cu numărul trezeci și nouă.
— Dar eu port trezeci și șase.
— Se poate, dar nu avem. Mai încercați...
— Însă pînă la 20 Aprilie o să vină și trezeci și șase?
— Nu știu. Poate că da, poate că nu.
— Și dacă nu vin? Capăt alt tichet?
— Nu. Se chiamă că l-ați pierdut.
In momentul acela am început să am simțirea că pantofii mei cu talpă de crepe de fapt nici nu mai există. Pentru că se pare că cooperativa „Steaua Roșie” nu este dispusă să procure pantofi mai mici decât numărul trezeci și nouă. Ar mai

fi o soluție, să-mi pot cumpăra pantofii în altă parte, dar acest lucru nu e permis. Așa că nu mai rămâne decât să mă resemnez și să port pantofi trezeci și nouă sau deloc. Sau să aștept poate să-mi mai crească piciorul pentru că apoi, cu un alt tichet firește să mă prezint la cooperativa „Steaua Roșie”. S'ar putea chiar ca, într-o asemenea ipoteză, vânzătorul — același vânzător amabil — să mă întâmpine fericit:
— Însfârșit vești fi bine servită: nu mai avem nici un pantof mai mare de numărul trezeci și șase.
Dar acest lucru nu se poate întâmpla, căci am trecut de vârsta când îți mai poate crește piciorul. Cât privește pantofii de măsură mai mică decât trezeci și nouă la cooperativa „Steaua Roșie”... Adică mai știți? Dacă-i pui la ambite...
P. conf.
A. C.

PRAȘTIA

In plasa Glurgiu, centralizarea datelor înșămânțărilor este lăsată în seama telefonistei, Ing. Radu Florea nemălușând aceste date.

Ing. FLOREA RADU: — Iel legătura cu terenul, centralizezi și comunei și tușia... că d'ala ești telefonistă la „Centrală”... Salutare!

Un săpun care nu e săpun

Pe tovarășul Dragnea, directorul fabricii de ulei „Republica” din Bărlad îl cunosc destul de bine. Așa că nu m'am mirat de fel când, întâlnindu-mă în ziua de 22 Martie pe stradă, îmi spune:
— Tovarășe, aș vrea să vin la fabrica noastră să-ți arăt niște butoaie! Cred c'o să te intereseze...
— Bine, dar de ce să mă deplasez pînă la fabrica „Republica”, când pot vedea butoaie la orice dogărie?...
— Vino dumneata și-al să vezi despre ce e vorba.
A doua zi, conform invitației, lată-mă în biroul tovarășului Dragnea. Așa cum mă anunșase, îmi arată într-o secție o grămadă de butoaie. Le privesc cu atenție, poate observ ceva curios la ele. Dar butoaiele sunt ca toate butoaiele. Prin deschizătura unui capac se vede o materie grasă și gălbui.
— Ce-i asta? întreb eu.
— O poveste cu cântec! zămbeste directorul.
— Mai de grabă mi se pare că este săpun.
— Ar trebui să fie, dacă ar vrea și Combinatul Metalurgiei Neferoase din Baia Mare.
— Combinatul? Dar ce legătură are metalurgia cu săpunul? Că după câte știu, săpunul se face din grăstme.
— Asta e cam așa... Se face din grăstme și din acid sulfuric. Butoaiele acestea conțin săpun lichid, care tratat cu acid sulfuric devine săpun solid. Numai săpunul nostru nu vrea să se solidifice.
— N'o fi bun! îmi dau cu părerea.
— Aș, muncitorii noștri știu cum să lucreze. În schimb alții nu știu. Mai precis cei dela Biroul de comenzi al Combinatului.
— Dar ce amestec au ei în amestecarea săpunului lichid cu acid sulfuric?
— Au, că el ne livrează acidul. Adică, ar trebui să ni-l livreze. Și tovarășul Dragnea îmi povestește că la 20 Ianuarie 1950 s'a comandat acidul sulfuric la Baia Mare. S'a dus comanda, s'a dus ambalajul, s'au dus și două luni de atunci. Numai acidul nu se aduce.
— Și dumneavoastră ce-ați făcut?
— Reveniri peste reveniri. Și scris și telefonice. Dar n'a venit decât răspuns prin care ni se anunșă primirea ambalajelor. Atăta tot. Acum noi stăm cu butoaiele de săpun lichid, dar nu reușim să ne... spălăm pe cap cu el! Nu știm ce să mai facem, adăugă directorul plin de năduf, Baia Mare tace chitic!
Și tovarășul Dragnea, imitând pe cei dela Baia Mare, tace la rândul său. Eșim în curte. Și eu tac, neputînd înțelege combinația celor dela Combinat. Dar pe poarta fabricii intră un om pe bicicletă.
— Aveți o telegramă din Baia Mare, strigă el de departe.
Însoțitorul meu se înseninează la față. Desigur că se anunșă expedierea acidului sulfuric. Mai bine mai tîrziu, decât niciodată. Tovarășul Dragnea desface hîrtia, o parcurge la repezeală și apoi mi-o întinde, trist.
— Citește și dumneata, tovarășe — face dînsul — poate mă lămurirești dumneata...
Iau hîrtia și citesc cu glas tare:
TELEGRAMA
Baia Mare 21 Martie
Lipsă de ambalaje. Nu livrăm acidul sulfuric.
Combinatul
— Ce zici de asta? face directorul cu glas moale ca săpunul din butoaie. N'au ambalaj! Dar ăla trimis de noi ce e? Eu unul nu mai înțeleg nimic...
— Dar e simplu: biroul de comenzi al Combinatului Baia Mare s'a cam încrecat în combinații.
— Ai dreptate. Numai că ar trebui să se descurce repede. Mai ales că fiind vorba de acid sulfuric, ar putea să se... ardă!
V. D. POPA

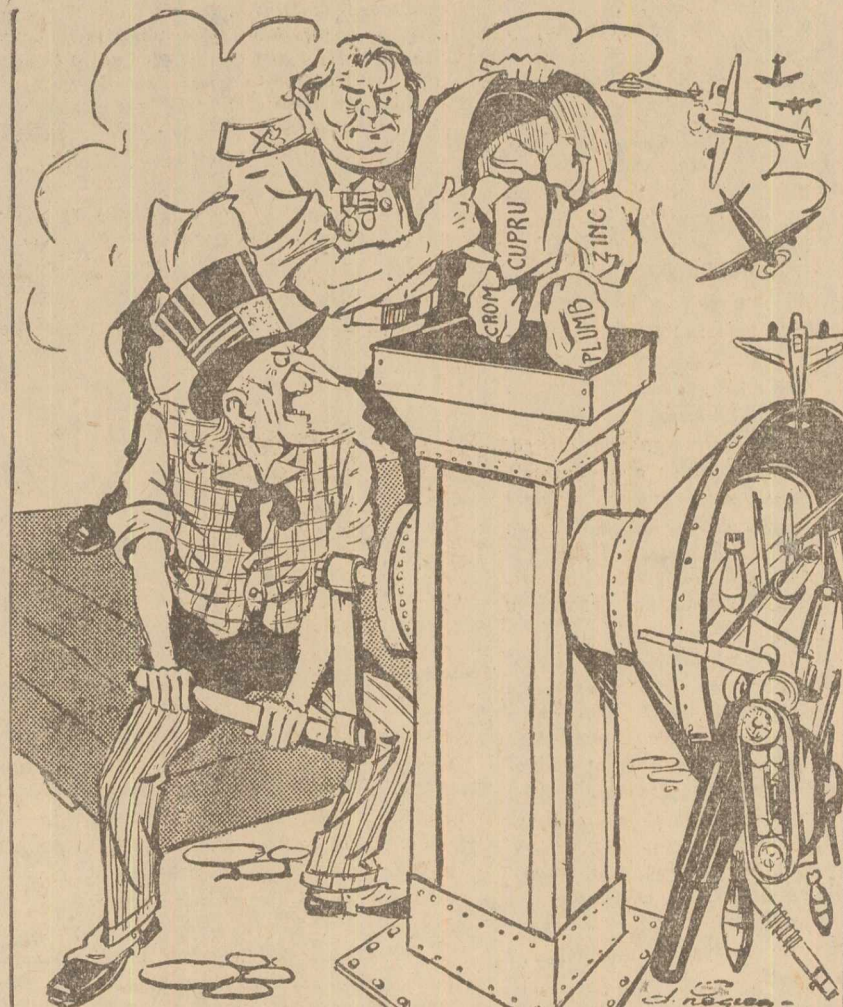
A făcut-o de oaie

Pădurarul Costache Ion, dela Ocotul Siviș, Comana, a prins pe chibaburul Voinea din comuna Polana Stîbului, cu 350 de oi în pădure, unde nu era permisiș pășunatul.

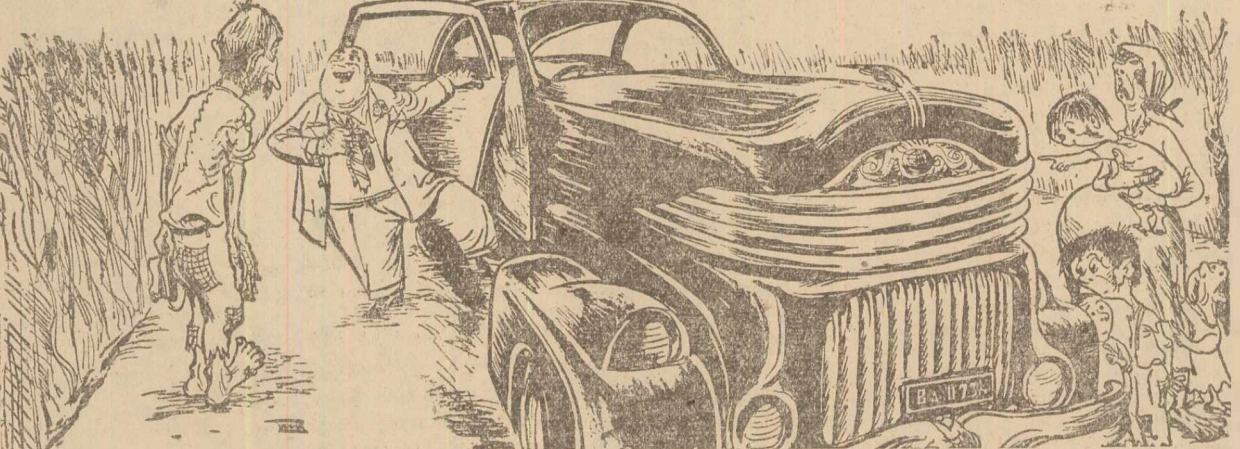
Pădurarul: — Ai plecat cu oile la pășcut și nu știai ce te paște...

Unul din cei care alimentează mașina de război americană...

Desen de Negra

FILANTROPIE

MOȘIERUL ITALIAN: Sunt sigur că ne vom înțelege! D-ta vrei pământ, nu-i așa? E'n regulă, eu mă mulțumesc cu recolta.

((Vie Nuove))

MUNCA FORȚATĂ DIN IUGOSLAVIA TITOISTĂ

de V. KIRSANOV

Oamenii muncii din Iugoslavia sunt supuși, de către mercenarii dela Belgard al imperialismului anglo-american, la o exploatare din ce în ce mai crâncenă. Titoiștii sfârșesc și sudarea poporului, pentru a asigura propria lor îmbogățire și pentru a asigura că mai multe supraprofituri pentru stăpânii lor — monopolistii străini. Pentru realizarea acestor scopuri, odioasă clica fascistă a lui Tito-Rancovici recurge la cele mai josnice mijloace — înșelăciune, șantaj, amenințări, forțarea directă a maselor muncitoare din Iugoslavia. Exploatarea dela Belgard a mării zăcămintelor de petrol, întrerunderea industriei până la 14—16 ore, introducerea în muncă forțată în masă, mascându-se prin vorbărie despre „muncă voluntară”.

Conducătorii fasciști ai Iugoslaviei au elaborat o serie de legi drastice, care pur și simplu transformă pe muncitori în niște robii. Mai mult decât atât, pentru a-i constrânge pe muncitori să se folosească chiar și de lipsa acută a produselor alimentare din țară, în urma dispoziției Ministerului comerțului, directorii de întreprinderi au primit dreptul de a elibera cartele de alimentare după norma stabilită de ei. Acest sistem de distribuție a alimentelor dă posibilitatea administratorilor să exercite presiuni asupra muncitorilor, să-i oblige să muncească câte 14—16 ore, să îndeplinească norme de producție peste puterile lor. Celor cari nu au suficiente puteri spre a îndeplini norma de producție stabilită, directorii, cu dela sine putere, nu le eliberează cartelele, comandându-i în felul acesta la infamele, la Zemun, la uzina de prelucrare metale, administrația a privat de dreptul de a primi alimente 800 de muncitori, care nu izbutesc să îndeplinească normele de producție, care sunt peste măsură de mari. Muncitorii au declarat grevă, în semn de protest. Un detașament de poliști înarmați, care a sosit la uzină, a luat sălbatece măsuri de reprimare împotriva călătorilor.

Conform directivelor călătorilor Rancovici la toate întreprinderile mari, la minele de minereu și cărbune s-au creat detașamente speciale de sancționare, care au drept scop îndeplinirea normelor muncii muncitoare față de producția existentă. Poliști de încredere în producție rolu de supraveghetori. Ei obligă cu forța pe oameni să muncească până la totală epuizare. Titoiștii adoptă dela stăpânii lor de peste ocean toate metodele de cruntă exploatare aplicându-le în mod intens în producție.

Lăderii Titoiști ai sindicatelor Iugoslave sunt cei mai înfocați propagandisti ai muncii forțate. Făcând muncitorilor „norme record”, norme care sunt adevărate munci silnice, vârfurile sindacale fasciste pledează în același timp pentru reducerea salariilor, pentru micșorarea cheltuielilor destinate asigurărilor sociale, pentru mărirea impozitelor. Cu sprijinul deplin al detașamentelor din sindicate, guvernul lui Tito a redus, în anul buget pe anul 1950, fondul de salarii al muncitorilor și funcționarilor cu 9 miliarde dinari față de 1949, și a micșorat cheltuielile prevăzute pentru asigurări sociale cu 3 miliarde dinari. În același timp suma rezultată din impozitele aplicate maselor muncitoare s-a mărit cu 20 miliarde dinari.

Nimic nu caracterizează atât de bine munca forțată din Iugoslavia fascistă, ca muncile forțate în așa numitele brigăzi „voluntare”. După cum se știe, brigăzile de muncă voluntară au apărut în Iugoslavia după război. Atunci ele erau înrădăcinate voluntare, căci poporul credea că lucrează pentru sine și deaceia nu precupește eforturile pentru refacerea economiei țării. Dar acum poporul Iugoslav s'a convins de faptul, că roadele muncii lui merg pentru îmbogățirea hanului lui Tito-Rancovici și a monopolistilor străini, că Titoiștii vând imperialismului cu toptanul și cu amănuntul bogăția națională a Iugoslaviei. Cu această falsă demagogie a muncilor „voluntare” Titoiștii continuă să camufleze una dintre cele mai crâncene forme de exploatare a poporului Iugoslav — munca forțată neplătită.

Pe calea mobilizării forțate a populației pentru muncile „voluntare”, fasciștii Iugoslavi dobândesc pentru atâtea țări la război anglo-american metale colorate: alama, zinc, plumb, mercur, pregătite lemne pentru export. Mi și miș de oameni mânăți sub escortă din toate colțurile țării pot fi văzuți în minele de cărbuni, la construcția liniei ferate strategice Belgrad — Zagreb — Triest, la construcția noilor aeroporturi, la construcția fortificațiilor de-a lungul frontierelor sud-estice ale Iugoslaviei.

Anul trecut, numai în minele și la lucrările de tăiere a pădurilor, în Bosnia, Slovenia și Croația au lucrat fără plată mai bine de 450.000 de oameni. Pentru a mări extracția de cărbune, în

1949, Titoiștii au efectuat în satele Serbiei în decurs de 3—4 luni, 3 mobilizări de țărani pentru lucrările gratuite. În total satele sârbe au trimis în mine mai mult de 120.000 de oameni. Nu mai de demult, Tito se lăuda în discursurile sale, că în contul lucrărilor voluntare în anul 1949 au fost economisite mai bine de 10 miliarde dinari.

Cei care sunt mobilizați forțat pentru lucrările gratuite, sunt supuși unor reguli politieniste de cazarmă. Oamenii aceștia merg în formație, dorm în barăci murdare și friguroase. Minele și lucrările de tăiere a pădurilor, unde sunt trimiși cetățeni pașnici, amintesc lăgărele de exterminare. Mulți mor de boală, se sting neputând suporta crunta exploatare și groaznicele condiții de viață.

Iugoslavia Titoistă este împânzită astăzi de o rețea de „puncte de mobilizare”. Comisiile extraordinare, special create în regiuni și raioane, stabilesc căți oameni trebuie mobilizați, trimit ordine de chemare și stabilesc locul și termenul de prezentare. Oamenii care nu se prezintă sunt aduși de obicei cu poliția.

Nu e greu să ne închipuim care sunt metodele pe care le folosesc comisiile extraordinare, dacă aceste comisiile împing cu sila populația la executarea lucrărilor gratuite. În satul Isilbon (raionul Coccenac) toți tinerii care nu au venit să vină la punctul de prezentare au fost arestați și trimiși sub escortă la locul de muncă. În satul Sokolara, din același raion, autoritățile Titoiste au arestat un tânăr care a refuzat să intre într-o brigadă „voluntară” și pentru a înspăimânta populația l-au legat de un copac. Tânărul a rămas așa legat câteva zile și nopți la rând. În satele raionului Orakovo poliția a organizat câteva razii în timpul nopților, pentru a prinde țărani care au refuzat să vină la locul de prezentare. În multe raioane comisiile extraordinare nu pot duce la îndeplinire misiunile care li s'au încredințat în ce privește controlul mobilizării. Ele trimit la muncile forțate pe bătrâni, pe adolescenți, bolnavi și chiar și femeile gravide.

Masele populare ale Iugoslaviei se ridică din ce în ce mai activ împotriva muncii silnice. Susținându-se dela muncile forțate mil de țărani și de orașeni din Bosnia, Serbia, Muntenegru și multe alte regiuni se ascund în munți. În raionul Ties, Petr Jalic, impunitul criminal în ce privește mobilizarea forței de muncă, lucrând ajutat de un detașament politienesc nu a putut mobiliza niciun om. Nici razile organizate de Jalic pentru prinderea oamenilor care se ascund în munți, nu au înregistrat niciun succes.

Intențiile bandei fasciste a lui Tito de a strage în brigăzile „voluntare” cât mai mulți tineri au suferit o totală prăbușire. În primii ani de după război tineretul Iugoslav, care nu știa încă despre trădarea Titoiștilor, lua parte la construcții într-un mod deosebit de activ. Astăzi însă, tinerii și tineretea înțeleg din ce în ce mai bine intențiile murdare ale bandei corupte dela Belgard și ale agenților ei din organizațiile fasciste de tineret, și luptă din ce în ce mai hotărât împotriva regulilor de teroare. Este caracteristic următorul exemplu: în 1949 conducătorii organizațiilor fasciste de tineret din Iugoslavia își propuseră drept scop să mobilizeze pentru lucrările neplătite 40 mii de oameni. Însă cu mare greutate ei au reușit „să recruteze” numai 1500 de tineri și tinerce.

Una din formele luptei împotriva muncii forțate și a crâncenei exploatare capitaliste, este plecarea în masă a muncitorilor din minele de minereu și cărbune, din uzine și din fabrici. Astfel în anul 1949 în industria minieră au avut loc muncii de muncă bază au părăsit producția, însăși „fuehererii” fasciștii Iugoslavi, Tito, în discursul său rostit la Split în ziua de 6 Martie a anunțat curent a recunoscut că în anul 1949 din 2.200.000 de muncitori căți sunt în întreaga industrie — 400.000 (18 la sută) au plect din producție.

Încercând prin forță să întărească puterea de muncă în industrie, Titoiștii au adoptat în Ianuarie a. c. încă o lege diabolică prin care se dă dreptul directorilor de întreprinderi să impună muncitorilor contracte, care-i înrobesc pe oameni în producție. Dar muncitorii Iugoslavi refuză să semneze contractele de lungă durată și nu vor să intre în robia conducătorilor fasciști.

Poporul Iugoslav urășește pe agenții plătiți dela Belgard al colonizatorilor de pe Wall-Street, care cu tot mai multă intensitate introduc în țară regimul muncii forțate.

Împotrivirea față de înrobitorii fasciști și față de stăpânii lor de peste ocean devine în Iugoslavia tot mai activă.

EXISTENȚA UNIUNII SOVIETICE NE INSUFLĂ INCREDEREA ÎN ELIBERAREA NOASTRĂ

TELEGRAMA CONGRESULUI PARTIDULUI COMUNIST FRANCEZ
ADRESATĂ C.C. AL PARTIDULUI COMUNIST (b) AL UNIUNII SOVIETICE
ȘI TOVARĂȘULUI STALIN

PARIS, 6 (Agerpres). — TASS transmite:

În ședința din dimineața zilei de 4 Aprilie, cel de al 12-lea Congres al Partidului Comunist Francez a adoptat, într-o atmosferă de mare entuziasm, textul telegramii adresate Comitetului Central al Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice și tovarășului Stalin:

Comitetului Central al Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice
Tovarășului Stalin,

Comuniștii francezi, întruniți la cel de al 12-lea Congres național al lor, au primit cu entuziasm salutul fierbinte al Comitetului Central al Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice. Exprimând Partidului Bolșevic, Comitetului său Central și tovarășului Stalin devotamentul lor, ei își amintesc că teritoriul Franței a fost eliberat în primul rând mulțumită eforturilor popoarelor și armatei Uniunii Sovietice. Ei știu că fiecare pas al Uniunii Sovietice spre comunism este în același timp un pas înainte spre victoria păcii, democrației și socialismului în Franța și în întreaga lume.

În contrast cu ațătorii la război, Țara Socialismului reprezintă speranța și înfrunchează viața. Iată de ce la zina Biroului Politic al Partidului nostru: „Poporul francez nu va lupta nicodată împotriva Uniunii Sovietice” a devenit jurământul a milioane de francezi și franceze. Comuniștii francezi, care-și țin cel de al 12-lea Congres al lor sub semnul luptei împotriva războiului, își iau angajamentul ca, urmând pilda Partidului Bolșevic, să-și armonizeze într-o măsură din ce în ce mai mare faptele cu vorbele, păstrând un devotament nesdruclant cauzei comunismului, a cărei cea mai sigură chezie este Partidul Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice și sunteți dvs. personal, scumpe tovarășe Stalin.

Luptăm și vom lupta pentru a înfățișarea clasei muncitoare, pentru a înfățișarea dintre muncitori și țărani muncitori, pentru a uni toate forțele democratice ale țării, pentru apărarea intereselor vitale ale oamenilor muncii, pentru restaurarea independenței naționale a Franței pentru asigurarea victoriei păcii, democrației și socialismului. Confirmăm din nou hotărârea de a continua nef-

tricită lupta pentru a pune capăt războiului imperialist din Vietnam. Vom sprijini activ Republica Democrată Germană care, ridicându-se împotriva marionetelor dela Bonn, aflate în solda imperialismului american, pune bazele unei Germanii unite, democratice și iubitoare de pace, care „exclue” posibilitatea unor noi războaie în Europa”.

Astfel vom rămâne credincioși în același timp intereselor naționale ale Franței și internaționalismului proletar.

Scumpe tovarășe Stalin, așa cum ne învață istoria glorioasă al Partid Comunist al Uniunii Sovietice, al cărui întemeietor a fost dvs. împreună cu Lenin, consolidarea și dezvoltarea Partidului este condiția succesului. Ne luăm angajamentul ca și în viitor să construim Partidul nostru, sub conducerea lui Maurice Thorez, ca un partid leninist-stalinist.

Recenta dvs. alegere unanimă în Sovietul Suprem al U.R.S.S., tovarășe Stalin, ca și alegerea conducătorilor Partidului Bolșevic, a fost salutată în Franța și în întreaga lume ca o mare victorie a păcii. Pilda Uniunii Sovietice, însăși existența ei, înspăimântă pe ațătorii la război, iar nouă ne dă încrederea că vom putea zădărnici planul lor criminal de agresiune. Existența Uniunii Sovietice ne însuflă încrederea în eliberarea noastră.

Trăiască Partidul Bolșevic al Uniunii Sovietice și Comitetul său Central!

Trăiască Marele tovarăș Stalin, învătătorul nostru întru socialism care înfrunchează marea cauză a eliberării popoarelor și a emancipării muncii, marea cauză a comunismului!

Ziua de 4 Aprilie a fost sărbătorită într-o atmosferă entuziastă pe întreg teritoriul R. P. Ungare

BUDAPESTA, 6 (Agerpres). — TASS transmite:

Oamenii muncii din Republica Populară Ungară au sărbătorit cu entuziasm cea mai mare sărbătoare a lor anterioară eliberării țării de către Armata Sovietică. În toate orașele Republicii au avut loc meetinguri, precum și mari demonstrații și serbări populare. S'au depus coroane la monumentele eroilor ostași sovietici.

În noaptea de 3 Aprilie au fost aprinse focuri pe munții din jurul orașului Miskolc.

Cu prilejul celei de a 5-a aniversări a eliberării Ungariei de către Armata Sovietică, autoritățile orașenești au

schimbat numele celor mai frumoase străzi și pietele ale orașelor respectiv, dându-le numele conducătorilor clasei muncitoare din întreaga lume — Lenin și Stalin. La Budapesta, serbările populare au durat până târziu, în noaptea de 4 Aprilie. La orele 10 seara s'au tras 30 salve de tun în cinstea acestor sărbători mărețe. Totodată au fost aprinse mari focuri festive pe muntele Gellert, unde a fost ridicat monumentul eroilor Armatei Sovietice căzuți în luptele pentru eliberarea Ungariei. Acesta a fost punctul culminant al festivităților care au avut loc cu prilejul celei de a 5-a aniversări a eliberării țării și care au durat trei zile.

Ovalile furtunoase și aclamațiile care au salutat apariția delegației sovietice la festivități au oglindit dragostea neafărmată a poporului ungar pentru eliberatoarea sa — Uniunea Sovietică și pentru cel mai mare prieten al poporului — genialul conducător al întregii omeniri progresiste, tovarășul Stalin.

BUDAPESTA 6 (Agerpres). — TASS transmite: La 5 Aprilie, ambasadorul URSS în RP Ungară, Kiselev, a oferit o mare recepție în cinstea delegației sovietice aflată în prezent în RP Ungară pentru sărbătorirea celei de a cincea aniversări a eliberării țării de către Armata Sovietică.

Fără participarea Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară O.N.U. nu-și poate îndeplini rolul

Articolul corespondenților dela New-York ai ziarului PRAVDA

MOSCOVA, 6 (Agerpres). — TASS transmite:

Corespondenții din New York ai ziarului PRAVDA, Rasadin și Filipov, descriu într-un articol ceea ce se petrece la Organizația Națiunilor Unite. Autorii subliniază că încă de acum trei luni, ONU se află într-o stare de inactivitate și delăsare. Acesta este rezultatul direct al politicii duse de blocul anglo-american.

Cercurile conducătoare americane, cu sprijinul partenerilor lor din pactul Atlanticului de Nord, se opun cu încăpăținare ca Republica Populară Chineză să-și ia locul cuvenit în Organizația Națiunilor Unite. Ele preferă să discute nu cu reprezentanții poporului chinez, ci cu agenții clici criminale a lui Chiang Kai Shek.

După cum subliniază corespondenții PRAVDEI, purtarea reprezentanților britanici la ONU înstrăduș în mod concret politica de duplicitate a guvernului laburist. În ultima vreme, reprezentanții britanici au votat în șapte ore ale ONU împotriva propunerii de excludere a agenților Kuomintangului și au obținut dela vot în cadrul altor șapte organe.

Corespondenții PRAVDEI arată în continuare că experiența ultimelor trei luni demonstrează că fără participarea în organele ONU a Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară, ONU nu-și poate îndeplini rolul nici în cea mai mică măsură. Ea devine o simplă anexă a departamentului de stat al Statelor Unite.

Uniunea Sovietică consideră Organizația Națiunilor Unite ca un instrument al păcii și al securității popoarelor. Se pare însă că cercurile conducătoare ale Statelor Unite atribuie Organizației Națiunilor Unite un alt rol. Ele se tem de colaborarea cu țările democratice iubitoare de pace.

O astfel de politică, arată în încheierea corespondenților PRAVDEI, demască tendințele agresive ale blocului anglo-american. O astfel de politică este în mod inevitabil sortită eșecului.

În 24 ore

● Noua lege rasială pe care o pregătește guvernul Africii de Sud prevede strămutarea unor mase mari ale populației băștinase, construirea de lagăre și ghetouri și confiscarea pământului aparținând populației de culoare.

După cum reiese din cuvântarea (înută Sămbătă la Kimberley de către ministrul de afaceri interne al Africii de Sud, guvernul crede că această lege va „rezolva” problemele rasiale și „va împiedica amestecul raselor inferiora cu cele superioare”. (TELEPRESS).

● Generalul Eisenhower, rectorul Universității Columbia, a recunoscut la o recentă conferință a profesorilor că în Statele Unite există un mare număr de persoane dezechilibrate mintal. Eisenhower a declarat că nicio altă țară nu numără atât de mulți reformati din serviciul militar datorită bolilor mintale, ca Statele Unite. (TELEPRESS).

● Potrivit datelor comunicate în cursul dezbaterilor ce au avut loc în Adunarea Constituantă a Israelului cu privire la proiectul de buget pe primul trimestru al anului fiscal 1950—1951, care începe la 1 Aprilie, comerțul exterior al Israelului s'a soldat în 1949 cu un deficit considerabil de 77 milioane lire israeliene. (TASS).

● Manifestările de protest împotriva publicării de către ziarul francez LE FIGARO a memoriilor nazistului Skorzeny au luat proporții pe zi ce trece. Poliția încearcă să împiedice mișcarea de protest, stăruind pe participanții la meetinguri și demonstrații. (AGERPRESS).

● Ambasada americană din Oslo a refuzat să acorde vize unui număr de patru marinari norvegieni din echipajul vasului de pasageri STAVANGENFJORD, care face cursa între Oslo și New York. Această măsură lipsește pe marinari

de posibilitatea de a continua să lucreze pe vas.

Vizele au fost refuzate pe motivul că unul dintre marinari este membru al Partidului Comunist Norvegian, iar ceilalți trei sunt simpatizanți ai Partidului Comunist. (TASS).

● După cum transmite FRANCE PRESSE, cel 4.500 muncitori din Brest aflați în grevă de trei săptămâni au hotărât Miercuri să continue greva până la satisfacerea revendicărilor lor privind sporirea salariilor în raport cu costul vieții. (AGERPRESS).

● Direcția uzinei „Continental” din Hanovra, cea mai mare întreprindere germană pentru producerea de cauciuc și pneuri, a anunțat că începând din luna Aprilie, fabrica nu va lucra decât trei zile pe săptămână. Direcția uzinei a precizat că va recurge la concedieri masive. (AGERPRESS).

Popoarele luptă pentru PACE

Lupta pentru apărarea păcii și pentru drepturile clasei muncitoare

la amploare în Austria

VIENA 6 (Agerpres). — TASS transmite:

Cel de-al treilea Congres al Organizației din Viena a Partidului Comunist Austriac și-a încheiat lucrările. Ordinea de zi a Congresului cuprindea trei chestiuni principale: lupta pentru pace și pentru un viitor mai bun al oamenilor muncii; sarcinile comunistilor din Viena în legătură cu problemele organizatorice; alegerea Prezidiului organizației din Viena a Partidului Comunist.

Johan Koplenig, președintele Partidului Comunist austriac, a prezentat un amplu raport în legătură cu prima chestiune de pe ordinea de zi.

În rezoluția adoptată în legătură cu acest raport, Congresul a subliniat necesitatea intensificării luptei pentru apărarea păcii și a drepturilor clasei muncitoare.

Mișcare împotriva descărcării de armament la Triest

ROMA 6 (Agerpres). — După cum anunță ziarul UNITA, Comitetul din Triest al Partizanilor Păcii a adresat un apel Organizației Națiunilor Unite, cerând să interzică folosirea portului Triest pentru descărcarea de armament american furnizat Italiei.

Val de proteste în Norvegia împotriva sosirii de armament american

OSLO, 6 (Agerpres). — TASS transmite:

În Norvegia crește valul de proteste împotriva intențiilor guvernului de a aduce în țară armament american. Întruniriile făcute în orașe, în fabrici, și uzine sprijină refuzul docherilor din Oslo de a accepta rezoluția propusă de conducerea de dreapta a sindicatului muncitorilor din porturi, care îndeamnă la descărcarea armamentelor americane.

Unica garanție împotriva folosirii bombelor atomice este o politică consecventă de pace

LONDRA 6 (Agerpres). — Redactorul responsabil al revistei LABOUR MON-

THLY a adresat o scrisoare unui număr de personalități oficiale din viața publică a Mării Britanii, invitându-le să răspundă la înțelegerea: „Ce măsuri trebuie să fie luate pentru a împiedica folosirea bombelor atomice?”

În răspunsul său, Gerald Bailey, membru în Comitetul pentru apărarea păcii din Marea Britanie, scrie că unica garanție împotriva folosirii bombelor atomice este o politică consecventă de pace.

În răspunsul său, profesorul Bernal, referindu-se la planul Baruch, asupra controlului energiei atomice, declară: „Inițiativa Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii, prin care se cere Parlamentelor din toate țările să accepte principiul interzicerii bombelor atomice va trebui luată în considerare cu multă seriozitate de Marea Britanie. Vom face toate eforturile pentru ca această inițiativă să fie dezbătută în Camera Comunelor. Mai curând sau mai târziu, vom aștepta răspunsul la această inițiativă.”

Burhop, secretarul Comitetului pentru cercetări atomice al Asociației oamenilor de știință din Marea Britanie, declară că „ar exista mari posibilități pentru un acord dacă am accepta să ducem tratative pe baza propunerilor făcute de delegația sovietică la Organizația Națiunilor Unite”.

Uniunea Internațională a Corpului didactic cheamă toate organizațiile naționale să strângă semnături pentru pace

PARIS 6 (Agerpres). — TASS transmite:

Uniunea Internațională a Corpului Didactic (departament profesional al F.S.M.) cheamă toate organizațiile naționale afiliate să participe în mod activ la lupta pentru strângerea de semnături pe apelul Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii.

Această chemare poartă semnături următorilor membri ai Biroului Executiv al Uniunii Internaționale a Corpului Didactic: Henri Wallon, președinte (Franța); Paffenova, vicepreședinte (URSS); Yang Tsu Kuo, vicepreședinte (R.P. Chineză); José Carillo, vicepreședinte (Mexic); Paul Delanoue, secretar general (Franța); Stelclair (Republica Cehoslovacă); Beki (R.P. Ungară); Pokera (Republica Polonă); Diane Modi (Senegal); dr. Kreichel (Australia).

Infimțarea Ministerului culturii bumbacului al U. R. S. S.

MOSCOVA, 6 (Agerpres). — TASS transmite:

Prezidiul Sovietului Suprem al U. R. S. S. a dat un decret cu privire la infimțarea Ministerului culturii bumbacului al U. R. S. S.

MOSCOVA 6 (Agerpres). — CHINA NOUA transmite că Ciu En Lai ministrul de afaceri externe al Guvernului Central Popular al Republicii Populare Chineze a făcut o declarație cu privire la distrugerea a șapte avioane civile din Hongkong, aparținând Republicii Populare Chineze, arătând că guvernul din Hongkong este răspunzător de distrugerea a șapte avioane civile aparținând R. P. Chineză în zona militară interzisă care se află sub paza poliției britanice.

CHINA NOUA transmite:

În curând va fi inaugurat serviciul poștal aerian dintre Republica Populară Chineză și Uniunea Sovietică.

Acest serviciu va lua ființă în urma Acordului încheiat între Ministerul Poștelor, Telegrafului și Telefonelor al R. P. Chineze și Sovieticului Chineză și Uniunea Sovietică.

Acțiunile pentru aviația civilă, recent constituită.

CHINA NOUA transmite:

CHINA NOUA transmite că Ciu En Lai ministrul de afaceri externe al Guvernului Central Popular al Republicii Populare Chineze a făcut o declarație cu privire la distrugerea a șapte avioane civile din Hongkong, aparținând Republicii Populare Chineze, arătând că guvernul din Hongkong este răspunzător de distrugerea a șapte avioane civile aparținând R. P. Chineză în zona militară interzisă care se află sub paza poliției britanice.

CHINA NOUA transmite:

CHINA NOUA transmite că Ciu En Lai ministrul de afaceri externe al Guvernului Central Popular al Republicii Populare Chineze a făcut o declarație cu privire la distrugerea a șapte avioane civile din Hongkong, aparținând Republicii Populare Chineze, arătând că guvernul din Hongkong este răspunzător de distrugerea a șapte avioane civile aparținând R. P. Chineză în zona militară interzisă care se află sub paza poliției britanice.

CHINA NOUA transmite:

CHINA NOUA transmite că Ciu En Lai ministrul de afaceri externe al Guvernului Central Popular al Republicii Populare Chineze a făcut o declarație cu privire la distrugerea a șapte avioane civile din Hongkong, aparținând Republicii Populare Chineze, arătând că guvernul din Hongkong este răspunzător de distrugerea a șapte avioane civile aparținând R. P. Chineză în zona militară interzisă care se află sub paza poliției britanice.

CHINA NOUA transmite:

CHINA NOUA transmite că Ciu En Lai ministrul de afaceri externe al Guvernului Central Popular al Republicii Populare Chineze a făcut o declarație cu privire la distrugerea a șapte avioane civile din Hongkong, aparținând Republicii Populare Chineze, arătând că guvernul din Hongkong este răspunzător de distrugerea a șapte avioane civile aparținând R. P. Chineză în zona militară interzisă care se află sub paza poliției britanice.

CHINA NOUA transmite:

CHINA NOUA transmite că Ciu En Lai ministrul de afaceri externe al Guvernului Central Popular al Republicii Populare Chineze a făcut o declarație cu privire la distrugerea a șapte avioane civile din Hongkong, aparținând Republicii Populare Chineze, arătând că guvernul din Hongkong este răspunzător de distrugerea a șapte avioane civile aparținând R. P. Chineză în zona militară interzisă care se află sub paza poliției britanice.

CHINA NOUA transmite:

CHINA NOUA transmite că Ciu En Lai ministrul de afaceri externe al Guvernului Central Popular al Republicii Populare Chineze a făcut o declarație cu privire la distrugerea a șapte avioane civile din Hongkong, aparținând Republicii Populare Chineze, arătând că guvernul din Hongkong este răspunzător de distrugerea a șapte avioane civile aparținând R. P. Chineză în zona militară interzisă care se află sub paza poliției britanice.

CHINA NOUA transmite:

CHINA NOUA transmite că Ciu En Lai ministrul de afaceri externe al Guvernului Central Popular al Republicii Populare Chineze a făcut o declarație cu privire la distrugerea a șapte avioane civile din Hongkong, aparținând Republicii Populare Chineze, arătând că guvernul din Hongkong este răspunzător de distrugerea a șapte avioane civile aparținând R. P. Chineză în zona militară interzisă care se află sub paza poliției britanice.

CHINA NOUA transmite:

CHINA NOUA transmite că Ciu En Lai ministrul de afaceri externe al Guvernului Central Popular al Republicii Populare Chineze a făcut o declarație cu privire la distrugerea a șapte avioane civile din Hongkong, aparținând Republicii Populare Chineze, arătând că guvernul din Hongkong este răspunzător de distrugerea a șapte avioane civile aparținând R. P. Chineză în zona militară interzisă care se află sub paza poliției britanice.